

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су приступили:

Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,

Да су оптужени приведени из притвора и то Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин.

Те браниоци оптужених адв.Шалић Миломир за опт.Грујића и Драгићевића, адв.Гостовић уместо адв. Перковића који заступа опт. Поповић Бранка, те адв. Ђокић Драган баранилац опт. Кораћ Ивана који се јавља и за адв. Ђорђевић Мирослава, док се адв. Гостовић јавља и за опт. Филиповић Синишу уз његову сагласност.

На сагласан предлог странака суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је прихватио предлог браниоца Шалић Миломира за саслушање сведокиње Делић Алије, међутим она је одбила да дође, о чему смо информисани из Зворника преко надлежних органа. О томе имате и допис у предмету, тако да ћемо донети решење о отклањању извођења овог доказа.

Такође смо прихватили и предлог за саслушање сведока Вучковић Пере, он ће данас бити саслушан, а донели смо решење о саслушању сведока Савић Јована, међутим он из два, три покушаја није могао бити пронађен у Козлуку.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОТКЛАЊА СЕ извођење доказа саслушањем сведока Делић Алије и Савић Јована, а у наставку доказног поступка саслушаће се сведок Вучковић Пера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Да ли сте Ви Пера или Перо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Перо Вучковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковић Перо, име Вашег оца?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Николе, рођени сте које године?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: 1951. године, 20. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Место се зове Ђуришић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђуришић, добро. А где живите?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: А то је опћина тако се зове Опћина Подравска Слатина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад живите у?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Република Хрватска, а сад живите у Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој адреси?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Наде Димић број 8/19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у Суботици?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: У Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са лицима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Кораћ Иван, Славковић Драган, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико ја знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је и казна затвора до 5 година. Ја ћу Вас молити да сад прочитате тај текст заклетве ту испред Вас, гласно.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Хоћу ја то видети, ја иначе наочаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете моје наочаре, ако треба?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Захваљујем судија, заборавио сам тамо у оној соби. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

СВЕДОК након што је положио заклетву, упозорен, опоменут, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим већем у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва које се ставља на терет поменутих оптуженима за неколико радњи овог кривичног дела између осталог једна од радњи је присилно пресељење цивилног становништва из места Козлук и Скочић у јуну 1992. године, како се то ставља на терет оптужницом, обзиром да ми овде имамо нека сазнања о томе да Ви имате нека сазнања о тим људима из Козлука, значи са територије општине Зворник. Ја ћу Вас сада молити да нам испричате све што Вам је познато, да ли су значи нека лица дошла у Суботицу, да ли сте Ви у то време били на некој функцији? Од ког момента имате сазнања, ако је посредно од кога, шта сте видели, с ким сте контактирали? Изволите.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ако ми дозволи суд само две, три реченице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сматрам и потребно казати јер видим шта заправо вас интересује. Ја сам дакле од 01. марта 1992. године почео да радим у СУП-у Суботица. До тада сам радио искључиво у привреди, као правник у привреди. Кад сам положио правосудни испит, негде 1990. године ја сам планирао да идем у суд за судију, поднео сам молбу за судију на конкурс, негде у августу 1991. године и чекао да Скупштина Србије изабере судије, али је тек у новембру 1992. године Скупштина Србије се састала и онда сам ја изабран за судију и радио сам као судија у Општинском суду у Суботици. Међутим у фебруару месецу 1992. године, начелник СУП-а, тада се то још звао секретар, то је 15 и по година прошло, Милан Јеринкић, ме је позвао да дођем на разговор. Ја сам се изненадио, нисам никад ни мислио да ћу ја радити у СУП-у, у полицији, и изненадио сам се кад ми је предложио да ли би ја хтео прихватити да радим на једном радном месту које је упражњено, то се тада звало Одељење за пограничне послове, путне исправе, странце и држављанства. У исто време да будем члан локално мешовите комисије по положају, заједно са командантом граничних јединица и начелником СУП-а. Ја сам му рекао ја то нећу, ја нисам никад био руководиолац, ја нећу се снаћи у тим стварима. Рекао је нема проблема, имаћеш ти два искусна оперативца који ће ти бити заменици по положају, значи један за путне исправе, један за странце, а твој посао ће бити углавном да водиш дипломатију, та писма дипломатска локалне мешовите комисије између Мађарске и Србије.

Е сад, 01. марта дакле ја сам почео радити, и без икаквог искуства са тим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам ради тај микрофон. Је ли био укључен? Ја би рекла. Не, ево ја сад искључујем, ја нешто испробавам технику, ајде сад укључите. Ево ја нешто вежбавам, ево опет сам Вам искључила, па ја искључујем.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Је ли се чује сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могу ја мало воде попити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вежбавам да ли могу то да урадим одавде на даљински. Изволите.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: И да од 01. марта ја сам почео то да радим на тим пословима. 16 људи је било запослено у том одељењу, 8 оперативаца и укупно значи 16, дактилографи и референти и тако даље. Дакле то је одељење радило пограничне послове, путне исправе, странце и држављанства. И онда је негде, немојте ме држати за реч, ипак је ту пуно година прошло, али ја мислим већ с краја априла, ако не већ одмах другом половином априла, почела је једна најезда, ако се не изражавам погрешно, дакле људи из Босне и то претежно муслиманске националности. Било је ту и Срба и Хрвата, али највећи број су заправо били људи муслиманске националности. То је било страшно знате, то је била мислим да је најадекватнији термин најезда напосто. Сад Суботица је у том тренутку значи већ ту до 01. маја, већ до априла 01., Суботица је била пребукирана избеглицама. И «Жута кућа» у граду, и сви хотели на Палићу и Омладинско насеље, викендице све од фирми «Зорке», «29.», «Севера» и тако даље, то је било све пуно избеглица на хиљаде, али избеглица Срба из Хрватске.

Било је ту смештаја и како да кажем добрих, квалитетних за становање, а било је богами и неподобних за становање. Тако да је Суботица у том тренутку кад су почели људи из Босне долазити у Суботицу, била већ пребукирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте ти Срби из Хрватске од раније, па онда сад долазе и ови претежно Муслимани?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Срби из Хрватске су у Суботицу, то је било е сад немојте ме држати за реч, да ли 5 хиљада, 7 хиљада, 12 хиљада, ја не знам али више хиљада Срба избеглица из Хрватске је већ било позаузимало све капацитете у Суботици и на Палићу. Тако да је већ био формиран штаб за избеглице, у том штабу био је господин Каса Јожеф, сигурно познат, иначе је био у Влади Републике Србије, затим Кер Нимре, као председник Извршног већа, затим Божиновић начелник округа, затим је био ту Црвени крст, Комесаријат за избеглице и представништво Међународног црвеног крста. Посла је било преко главе да тако кажем, дан-ноћ се радило. Управи градској је било стало до тога, и радила је максимално на томе дакле да ти људи сада који су долазили, јер морам рећи ову ствар, сигурно је једно поштено ћу вам рећи да су Срби који су дошли из Хрватске осећали то на неки начин ми смо дошли у Србију, па су се ту осећали некако како да кажем на један сигуран и поуздан начин заштећено, док се то не би могло рећи за људе који су били муслиманске националности из Босне, иако њих нико тамо није малтретирао, барем у ономе смислу начелном, ја не знам да ли је било рецимо како да кажем неких појединачних ексцеса да је неко неком псовао мајку, рекао «јебем ли ти мајку муслиманску» и тако даље. Можда је таквих случајева било, неких овако појединачно, то нећу тврдити да није било, али ја лично не знам за то.

Али углавном, дакле, поставило се једно питање за Штаб за избеглице и Комесаријат и Црвени крст и уопште за град, шта сад са тим људима. Пун је парк испред железничке станице, простор онај парк испред СУП-а Суботица, све је пуно. Немаш више, град је пун избеглица из Босне, шта радити, то није била наша надлежност СУП-а, кажем ко је о томе водио рачуна, дакле тај штаб за избеглице и онда су на Палићу је био један простор, ауто-камп, он је исад исто такав само што су онда у оквиру, то је ограђен један простор, нормално ауто-камп мора бити ограђен, то је у центру Палића тако рећи, мало онако вуче у лево и ту је онда Комесаријат и Црвени крст и тај Штаб су монтирали, немојте ме држати за реч, да ли су то били класични шатори или су то биле монтажне како да кажем неке онако кућице али углавном то је било нешто приручно, привремено, само док се не реши питање путних исправа, јер граду је било у циљу да ти људи што пре иду из Суботице. Никома није било стало до тога као што ви сад не би хтели да вам дође 15 људи у вашу кућу, дакле што пре да се уради посао тај и да људи иду према оном циљу, према коме су пошли било, не би рекао добре воље, па ко добре воље иде из своје куће, сигурно да су они одлазили оданде да је то била последица једног грађанског рата у Босни. Али то није било наше да ми у том тренутку размишљамо, наш је посао био да што пре, дакле некако тим људима омогућимо да иду, ишли су Немачка, Шведска, шта ја знам Холандија, Белгија. Уопште, земље Западне Европе, код рођака, код познаника, код

пријатеља. Неки можда нису имали никога, Међународни црвени крст је играо ту улогу да им рецимо Мађарска дозвољава, та организација до места одредишта, тамо где су ишли, да буде колико – толико људска.

У тој свеопштој, да тако кажем, гунгули и напросто хаосу. Мислим не баш хаос али знате кад имате толико људи, онда то поприма димензије тога. Сећам се рецимо, иако кажем ја сам у том кампу био два или три пута само јер сам био јако пребукиран послом, сећам се колико ја знам, ја нисам лично видео, али сам чуо да су други људи долазили аутобусима, али у једном тренутку, значи ту негде од априла, па рецимо до краја јуна или ту негде, сећам се да је чак једна композиција дошла, један воз, мислим да је било 18 вагона и та композиција је дошла на Палић, јер у Суботици већ ниси могао проћи на железничкој станици, и онда је та композиција тамо стајала на палићкој железничкој станици и ко је организовао и на какав начин да ти људи, да ли су то били безбедносни разлози, да ли организацијски или ја не знам, али углавном колико ја знам ја сам био тамо једном отишао и видео сам те људе тамо и ту композицију и они су били у тим вагонима су дошли, е сад сећам се да је заменик директора железнице Србије, господин мислим да се звао Живорад Максимовић лично дошао и позвали су и мене и тамо још неке људе, моје заменике и из Црвеног крста представнике и тако даље и све то, да моле да што пре јер ти вагони требају Железници Србије.

Дакле циљ је био да што пре ти људи, дакле да добију путне исправе и да иду, ја мислим немојте ме држати за реч, ја мислим да то није трајало дуже од три дана, ако грешим дозвољавам да можда грешим, али ја мислим да у врх главе да је било три дана и три ноћи док се нису решиле путне исправе и људи су преко Мађарске отишли у западне земље. То су можда били и најнеповољнији услови како да кажем за то привременог боравка док су ти људи тамо били. Ето то је како да кажем, и то је трајало, негде сад ја не могу да сетим, па све тамо негде кажем од половине априла па негде до јула, а ја сам у августу онда отишао на годишњи одмор, кад сам се вратио брзо само отишао у суд и тако. То је та прича коју ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај воз кад би могао да буде, кажете од 18 вагона?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Тај, е сад знате шта судија, да Вам кажем, та чињеница се може тачно утврдити, то није како да кажем, али ја вам овог часа сад, из овог угла након 15 и по година не могу рећи да ли је то било у мају или је било у јуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то једини воз који је стајао три дана у станици?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја мислим да је то једини воз, како да кажем тако, који је изазвао пажњу, једну општу је ли. Јер ипак 18 вагона пуних људи, наравно било је ту старица, стараца, деце, болесних људи и сигурно је једно да то нису како да кажем хумани услови да би ти људи и један дан боравили у тим вагонима, али кажем ту је био, ту су били представници и Црвеног крста међународног и Комесеријата и они и јесу заправо организовали тај смештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта можете да нам кажете о том издавању пасоша, како је то ишло?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па пасоши, знате шта рецимо ми смо имали такву ситуацију, значи пасоше је требало што пре, никоме није било у циљу

да не да пасош, него што пре да се пасоши издају и онда је рецимо, онда се показало мали капацитет 16 људи који су запослени у том одељењу. Шта је ту било четири референта, дактилографи, е, онда су, па и други послови су у питању и онда је Министарство унутрашњих послова, то знате како иде то се зове линија посла, рецимо ја сам ништа се мене није питало, један шеф одсека или начелник одељења на таквим пословима, њега се не пита ништа, апсолутно ништа. Све из Београда по линији посла министарству налаже депешама и специјалама телефонима. Онда је начелник СУП-а који је мени надређен по хоризонтали и ови по вертикали по линији посла су, а и железница их је притисла дајте што пре то, па не можемо, па не можемо стићи, сећам се једна Марија, једна госпођа двадесетседам година је радила, она је дошла плакала је код мене, каже извините ја не могу више, ја морам ићи у болницу. Људи су падали са нога од посла. Онда је министарство из Панчева, из Аде, из Зрењанина, из разних СУП-ова су послали појачање, па је ту било оперативаца дакле из тих свих градова и референата, па се проширио тај капацитет, па су се пасоши издавали госпођо судија, како да Вам кажем то да сте видели, то нигдје на свету није било. Пасоши су се издавали на железничкој станици, ноћу, до касно у ноћ, на железничкој станици у Суботици, на железничкој станици на Палићу, значи сви онај прибор печати, ово, оно, оно што се удара и шта ја знам, све је то било донешено па су из министарства послали, само да би дакле, овако је била царина, улазак у царину на железничку станицу у Суботици па су и ту у том пролазу и на тај начин су се путне исправе издавале. Дакле, радило се само о томе да се пресинг, како да кажем, дајте што пре, дајте молим вас те пасоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи боравили и на железничкој станици у Суботици? Они овде помињу нешто у Суботици, па онда у том кампу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, рецимо кад изађете, не знам јесте били у Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесам.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Кад изађете из железничке станице идете према граду, онда имате један велики парк. Па није то неки јако велики парк, али један парк. Рецимо тај парк је био пун избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то исти ти људи из тог воза?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па да, то су били људи овако, прво су ишли колико се ја сећам, прво су долазили људи из Зворника, говорим вам по сећању мом, ако нешто грешим онда ја се извињавам. Дакле, колико мене служи памћење у почетку су долазили из Зворника, из самог Зворника, онда Козлук, онда једна велика група, не знам колико, не једна него мислим један налет избеглица из Горњен Шепка, тога се углавном сећам, Козлука и Горњег Шепка, то ми је највише остало у сећању и Зворник. Сад да ли је ту било још неких мањих места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти из Козлука јесу били и у Суботици и на Палићу? Ипак је то шест километара?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, сад да вам кажем, видите овако људи из Козлука да ли су они били сви на Палићу или су били и у Суботици, ја Вам то не би сад могао рећи, али сигурно је једно да су ти људи из Козлука били у Суботици, били су у СУП-у, били су и на Палићу и у ауто-кампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате како им је обезбеђена вода, храна, помоћ евентуално лекарска?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, сад ћу вам казати једну ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они помињу овде неку фабрику «Суботичанку»?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Црвени крст, колико се ја сећам, ја сам био свега два или три пута горе, и ти људи па знате како шта да вам кажем почевши од оних елементарних физиолошких потреба, не можеш их на нормалан начин обављати, је ли, то је ипак то су шатори како да кажем. Али кажем то је само привремено било, међутим Црвени крст то знам, то сам видео и Ђула Ошолц који је био тада у Црвеном крсту и сад је ја мислим на републичком нивоу овде у Београду, то можете и са њим проверити, они су обезбеђивали храну и воду и уопште те елементарне потребе на начин колико је то било могуће, како сам ја схватао, то је њихова брига била, али мислим да људи нису изгладњивани, да им је храна и вода обезбеђивана, пазите колико ја знам, али представници Црвеног крста би вам то боље могли рећи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви причали са неким од тих људи, да ли се сећате? Неки представник можда?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, ја рецимо лично, укупно, знате какав је мој посао био ја сам летио на све стране, нисам знао где ми је глава, али рецимо у Мађарску сам морао ићи на те састанке локалне мешовите комисије, сећам се онда баш смо имали у то време и прелете два наша «МИГ-а» на територију, повреда ваздушног простора, па нека стада и коњи прелаз са наше стране, са мађарске стране, па онда морате, тако да нисам ја, то су претежно ови други људи радили. Е сад, међутим, јесам ја у пар случајева поразговарао онако, како да Вам кажем, знате то чисто онако идете па у ходнику или вани у парку људи како сте и ово, оно и шта ја знам, тако. Али они, како да вам кажем, то морам рећи, истине ради, ја сам имао осећања да се они и плаше нешто да мени кокретније кажу, како да Вам кажем знате, али углавном видело се да су људи очајни, наравно како не би били очајни, да су и преплашени и да како, и тако нормално осетило се то у ваздуху у том смислу сам знао поразговарати са понеким од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу могли да излазе из воза?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е сад, да вам кажем то, знате шта конкретан режим из воза како су њих, то стварно није било у мом домену и ја нисам са тим имао никакве везе. Моје је било да организујемо на железничкој станици, унутра, тамо, на самој железничкој станици, овако вагони су стајали, ми смо били од вагона можда 30-50 метара, и ту се приручно направило, вани испред, испред станице, столови, столови поставили и ту су се пасоши радили, режим пуштања, шта ја знам, на пример, неко треба велику нужду, малу нужду да обави и тако даље, то стварно ја не бих знао казати, а ја сам чуо такву причу, као неки људи су се жалили као да је то страшно и тако даље, али ја лично нисам, то уопште није био мој домен и ја нисам ни имао ни времена да о томе водим бригу, Црвени крст је и Комесеријат за избеглице сигурно о томе или водио рачуна или требао да води рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи од Вас тражили да крене брже, да се то некако заврши?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па они су, њима је под један било у циљу што пре да иду, што пре иду јер сваки дан, сваки сат останка дуже за њих је био, дакле што пре да одем код своје родбине или билно негде, само да нисам ту. Они су се и плашили, како да кажем и саме чињенице, ја кажем то је опет сад, ја као сведок немам право на то мени је то јасно, али мора човек да неке закључке изводи, је ли, ја Вам сад говорим како сам ја размишљао. То је Србија, па нисмо ми ту добродошли, дај што пре да идемо, од прилике осетило се у ваздуху тај набој психички. То је сваки просечан човек поштен могао да осети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је платио те трошкове за те пасоше, да ли се сећате?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па знате како, тамо колико се ја сећам биле су благајне или шта ја знам, то је било организовано референти ти који су радили, плаћали су се трошкови као и грађани остали који плаћају, а било је повећање цена јер је те године била, сећате се, инфлација велика, 1992. године већ се радило и онда је, ја не могу сад да кажем тачно, али мислим да је, да ли је, то би сад требало проверити једном, два пута, три пута, четири пута или пет пута су биле повећаване цене, али и за грађане остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај представник, председник Месне заједнице Козлука, саслушани сведок Фадил Бањановић, да је њима неки барирани чек дала ова фабрика «Суботичанка» да се то плати, да се то убрза?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су им помогли?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могуће је, јер знате шта, фирме су помагале, ја знам да су представници синдиката у Штабу за избеглице били и сигурно је, знате судија морам казати ово, они су ја сам чуо пар коментара, рецимо у овом смислу, нећемо никад заборавити Суботицу. Имали сте осећање некакве како да кажем захвалности Суботици што, њих нико тамо није мучио, ја кажем не могу да кажем, можда је било неких то наравно колико ја мислим нема везе са овим окривљенима, али можда је било тамо неких овако знате ко је рецимо опсовао мајку и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки контакт са властима у Зворнику одакле они долазе?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Судија, никкав ја контакт нисам имао, да ли је Министарство унутрашњих послова у врху по линији посла, ја претпостављам да јесте, али ја лично по мом положају том малом тамо где сам био, ја нисам имао никакве. Ми смо добили готово, како да кажем ја никад никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли вам било најављено да ће ти људи да дођу или је то за вас било изненадно?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, ја рецимо знате како је то почело, није одједном дошло хиљаду људи, онако било је шта ја знам рецимо одједном једно шта ја знам да ли је било 100-200, сад нису тамо испред СУП-а то има парк један, и међутим касније други дан сам сазнао да има испред железничке станице у том парку, други дан још више, па још више и тако је то било, како да кажем било је и неког континуитета, а било је и одједном да рецимо например тај воз који је дошао. Колико се сећам мислим да је било тачно

1822, ако се ја сећам добро, мислим да је било тачно 1822 људи, тако сам ја био обавешен, тако ми је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тај воз? Какав је?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: То је био воз, како да кажем, знате шта путнички воз ајте да тако кажем, ја нисма улазио унутра у воз, али моје ја сам закључио да је то воз путнички воз неке друге класе од прилике, као наши возови који саобраћају на овим краћим релацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што неки од сведока из воза кажу да је ту било оних вагона без, знате оно само са клупама, без купеа и то, да ли сте Ви могли то да видите?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па могуће, могуће је, ја не тврдим да није, ја нисам био унутра, али извана су личили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били као сточни вагони неки?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су личили на тако нешто?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, извана не, унутра можда је било дрвених клупа ја не знам, ја нисам улазио, али је то личило на неке вагоне тако ајде да кажемо друге класе путничког воза, није био као рецимо пословни воз који саобраћа Београд-Суботица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су, ја ћу Вам сада показати овај пасош, неки од њих помињу да је могуће да су то као личили на неке привремене пасоше, да су то били потпуно регуларни пасоши?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могу да видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Као што су иначе у то време издавани, ево сад ми имамо овде цео.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: То су били они црвени пасоши СФРЈ, само такви пасоши су издавани, само такви пасоши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да отворите слободно.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Само такви пасоши су издавани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СФРЈ али мислим по?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Јер знате како, морам још судија да приметим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли су то ти подаци, мислим тако уношени?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да, то је, то је. Али ово је битно СФРЈ пасош, то су били ако се сећате црвени пасоши, касније су дошли они плави. Ми смо могли издавати знате само црвене пасоше, а зашто, зато што је била тада још увек рецимо неко је могао доћи из Скопља или из Љубљане и рецимо у то време и још увек да је дошао неко из Љубљане или из Скопља, и да је затражио пасош, сад је то тешко знате представити а да вратимо сећање уназад, још није још СФРЈ није била како да кажем разбијена, још увек је грађанин СФРЈ могао наш да добије пасош такав црвени у Словенији или Словенац у Београду или у Суботици, не само у Суботици и у Београд да је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Наравно под условом да има значи оне податке основне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде нешто чудно, ево дођите поново. Хацић Есма, каже пасош рођена 1953. године, значи тад је имала 40 година и сад каже овде путу са њом муж 1950. годиште, како то?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е како, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то начин?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја нисам радио пасош, то су радили референти, али можете мислити то је кажем како су се пасоши издавали, на железничкој станици у Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ипак да би се издао пасош да путује са њим пунолетно лице вероватно мора бити неко упутство.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Само да Вам кажем судија, рецимо нити је то моја улога била, нити сам ја имао апсолутно какве могућности да ја то контролишем

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте контролисали?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ма какви, то је могуће, могуће су грешке биле од стране референата знате и од стране дактилографа у тој страшној пресингованој ситуацији издавања, могуће да су такве ствари, али углавном то су били ти.

Констатује се да сведок објашњава чињеницу да у пасошу Хацић Есме на страни означеној под бројем 02186963, да са њом путује и супруг Хацић Фадил рођен 1950. године и син Авдо рођен 1977. године.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Биле су могуће грешке, то је сигурно, али на то тада није обраћана пажња, тада је само било важно да се што пре заврши тај посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још нечега овако сећате евентуално?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Шта ја знам то је таква, знам само да је била једна катастрофа, општа катастрофа, лудница што би се рекло метафорично, а и тако је и било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали потребу са неким од неких Ваших надређених из полиције везано за то, да комуницирате?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па како не, мислим мене су стално звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тог пожуривања да издате пасоше, да оду људи што брже и тако?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па не, знате шта, да ли је рецимо, можемо ли се запитати рецимо, да ли је ту било, да ли је Министарство унутрашњих послова, ако би то рецимо човек поставио питање, да ли је оно на неки начин било у вези, повезано на неки начин даљи или ближи, са разлозима за исељавање тих људи, ја то стварно не могу казати и не знам. То сваки човек може претпоставити или не претпоставити, али у односу на то ја никад са њима нисам. Ја сам био да тако кажем, сад немојте да ме погрешно разумете, ја сам био један потрчко, као да Ви имате сад некоме кажете `ајде ти тамо, тамо, тамо, то је мој посао био тркач, о ничему ја заправо нисам одлучивао. Иначе ове окривљене што сте набојали, ја појма немам ко су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли још некад имали тако масовни долазак, Ви радите од 01. марта 1992. године?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, судија дакле ја што сам радио од 01. марта до 01. децембра, 9 месеци, то је за такав посао знате то је управа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, да ли сте још некад имали овако масован долазак?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли ово било једини пут?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Једини пут, па гледајте ја сам 01. марта почео да радим, разумете, а 01. децембра сам почео у суду да радим, то је дакле кратак један, то је била једна епизодна само на кратко, тако да ови. Ја колико се сећам као грађанин то могу да кажем само, да није било у Суботици од рата 1945. године па до тог догађаја да није било таквих случајева.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми овде тужилац је написао у оптужници да су неколико дана ти људи били смештени у један ограђен простор, без могућности напуштања тог простора?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е па сад гледајте, значи Комесеријат за избеглице и Црвени крст и представници Међународног црвеног крста то знам то је Ђула увек причао, тај наш који је радио тамо у Црвеном крсту и знам да су, барем сам чуо ја нисам видео али то се може проверити. Представници Међународног црвеног крста су били упознати са условима како да кажем и са тим простором. То није био простор ограђен у смислу концентрационог логора, то је био један Ауто-камп и морали, тако су они размишљали, то није био мој делокруг посла, али кад је реч о том ограђеном простору мислим да је неправедно, односно неправилно од тог израза ограђен простор изводити, рецимо то се може проверити тај ограђени простор исто је једнако и сада, то свако може отићи да види како то изгледа, и дан данас је он такав, значи то је Ауто-камп који нормално мора бити ограђен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме је ограђен?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па жицом, жица обична жица, мислим оно имате стубове, па жица као и свака ограда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте Ви ишли, јесте били Ви тамо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја сам био, немојте ме држати судија за реч, два или три пута укупно до тог кампа, то је било само да се види колико још има људи. Рецимо на пример буде шта ја знам смањито за 30%, шта ја знам за 50% већ сутрадан опет је пун камп.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, кад сте одлазили та два, три пута, имате ли нека лична сазнања да је њих ту неко чувао, да су били нека лица?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја сам виђао тамо, било је активиста пуно знате, пуно, пар десетина сигурно је било активиста Црвеног крста, то су све били грађани које су ангажовали Црвени крст, да ли је он њима плаћао, за доношење хране, воде и уопште тамо са њима, према њихове потребе како да кажем које су биле, па су ти активисти Црвеног крста тамо долазили, они су били задужени за то и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли било неких униформисаних лица да су били ту, да су нешто њих чували?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, рецимо ја сам виђао лично кад сам одлазио та два, три пута, рецимо видео сам на пример да је било из ДБ-а, рецимо двојицу сам ја видео та два, три пута сам видео двојицу, претпостављам да је и Државна безбедност са свог аспекта тамо радила. Е сада униформисаних лица, мислите од полицајаца, мислим да је и по који полицајац знао тамо отићи, зашто не знам због. Било је можда и некаквих ексцеса рецимо потреба да се неко потукао. Било је ту знате, није то, било је ту свега и свачега, највероватније било је и некаквих ексцеса између рецимо некога шта ја знам, због тога у том смислу униформисаних лица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли виђали те људе да су могли да се крећу то по Палићу, да оду до Суботице и тако?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, да ли је њима било омогућавано да они одлазе шта ја знам на пример да неко хоће да каже идем ја до центра Палића па ћу си купити литру млека, хлеб и тако даље или нешто чоколаду или шта ја знам, ја искрено то не могу казати ни једно ни друго, нити да је њима то омогућавано, нити да им је забрањивано, ја то не могу казати, кад би казао лагао би.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Вучковићу да ли су ти људи испуњавали формално правне услове за добијање путних исправа?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па гледајте овако сад да вам кажем, дакле са правног становишта гледано тада још, јер не треба заборавити 06. априла, ја колико се сећам мислим да је званично објављен, ко га је објавио да је ли председник председништва Босне и Херцеговине Алија Изетбеговић или ко не могу сад овог часа, то се може утврдити, али до тад како да кажем, Ви сте сад имали једно спонтано време, ти пасоши СФРЈ ти тзв. фамозни, чувени црвени пасоши који су важили у целом, још увек се неки људи са носталгијом сећају тих пасоша, дакле било који грађанин, још увек тада и у мају и у јуну месецу, још увек било који грађанин да је дошао рецимо са подручја Црне Горе, Македоније, Словеније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или ја из Новог Сада у Суботицу рецимо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или ја из Новог Сада у Суботицу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могли сте добити пасоше под одређеним условима, да рецимо ако сте пасош изгубил, пазите ја вам сад то причам, нисам ја неки стручњак ја сам врло кратко радио тако да ја о путним исправама сад кад би полагао испит ја би пао на испиту, разумете, али знам толико да је Министарство унутрашњих послова из Београда наложило да се дакле поштујући ону редовну процедуру као и за сваког другог грађанина, значи могли сте доћи из Новог Сада, а могли сте доћи из Крагујевца или из Скопља или из Љубљане, оне податке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад Вас ово питам, мислим на то да ли је неопходно, ево уреду могу да дођем из Македоније у Суботицу да добијем пасош, да ли је потребно да поднесем нека документа типа уверења о држављанству.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ево одмах ћу Вам одговорити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Као основног документа да би добио пасош?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сад сте ми вратили сећање овим питањем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Потврде о пребивалишту и тако даље?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сад сте ми вратили сећање на један детаљ, кад се човеку врати филм, покојна је она сада, недеља је била то нећу заборавити никад, али сад сте ме подсетили, недеља је била и недељом се радило, Ана Петровић се звала, 29 година пуних је радила у СУП-у на путним исправама, била је искусна жена и сад дошла је, била је ситуација таква да једна жена Муслиманка не знам из ког места, троје мале деце и она, недеља пре подне и нема ништа, нема ни здравствену књижицу, нема ни изводе из матичне књиге рођених, нема ни личну карту, нема ништа. Због којих невоља она то нема то је сад једно друго питање, да ли је то запаљено, да ли је то отето, да ли је шта ја знам, ја сад не могу о томе говорити, али углавном имате једну такву чињеницу и Ана Петровић каже ја шефе ово не могу каже, па нема никаквих података. Ја сам себи онда дозволио право као правник, зато су мене и звали да дођем јер они нису имали правника који познаје Закон о општем управном поступку, ми међутим као правници знамо да у Закону о општем управном поступку код оне главе где се говори о извођењу доказа, да можете извести доказ, ако је то таква ситуација животна, да можете извести доказ и на основу изјаве странке, без иједног документа и онда сам ја рекао њој, Ана слушајте ме, па шта ја да радим са овом женом сад. Шта ја да радим сад са овом женом и троје деце, да ју шаљем за Босну назад или шта, урадите то не одговарате Ви ја ћу потписати и онда је она, рекао сам Ана ја ћу поднети дисциплинску пријаву под претњом и онда је урадила и ево то вам је одговор уједно како да кажем и на то, нисте ви могли увек имати све те како да кажем, често пута се прибегавало на основу или изјаве сведока или изјаве саме странке, утврђивању чињеница. То је било могуће, знате шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није било могуће господине Вучковићу чињеницу држављанства није било могуће никад доказивати путем изјава сведока, знате.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, није то било питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па држављански услов је основни услов за издавање путне исправе, мислим о чему причамо.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Али знате шта судија, шта сте ви могли урадити тог тренутка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него мене занима ово даље ме занима, јесте ли Ви имали неко писмено наређење, упутство или било шта слично како да се поставите и понашате у једној таквој ненормалној ситуацији, неспорно ненормалној ситуацији?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, апсолутно ненормалној, да се могу докази изводити на основу изјава сведока и на основу изјаве странке, дакле и на основу тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас да ли сте имали наређење, упутство у виду депеше, било шта писмено и тако даље?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па имате, имали сте онај специјал телефон, је ли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Специјалним телефоном ти једноставно по линији посла каже, дајте на основу изјаве странака и на основу изјаве сведока слободно, шта да радимо, тако је било мени речено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам је, колегиница Вас је то питала, па нисам сигуран да сте одговорили или бар ја нисам регистровао Ваш одговор, да ли је Вама као некоме ко треба да уради један обиман посао у врло кратком времену, да ли Вам је било најављено да ће одједном доћи око 1800 људи, неvezано да ли возом, да ли аутобусима, него да ће доћи у Суботицу одједном око 1800 људи којима треба обезбедити путне исправе, односно нешто из домена Вашег рада, да ли Вам је то било најављено претходних дана у том смислу да се припремите?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам не, али знам рецимо не могу тачно лоцирати знате дан у месецу, а у том времену значи од друге половине априла па ту негде до шта ја знам до јуна или краја јуна, да је дакле Министарство ангажовало, кажем из других СУП-ова, дакле то је уобичајена једна ситуација, значи долазили су оперативци до недавно сам знао имена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, дакле већ сте имали ситуацију.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Из Зрењанина, из Панчева.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да су ту људи на испомоћи, добро.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: И разумете, управо због тога што је настала та ситуација да ти људи сад тамо је ли да што мање пате и трпе, а да је било унапред мени најављено да ће они доћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога сте требовали пасоше?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Од Министарства из Београда, све је Београд МУП Србије је комплетно снабдевао пасошима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали на лагеру у СУП-у у Суботици толики број пасоша?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, да вам кажем само једну ствар, Министарство унутрашњих послова, не нисмо имали, па из Београда су они да ли су они то штампали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то Вас питам да ли сте то добили претходних дана или је то било у ходу кад се ово десило?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Из Београда је долазило рецимо, шта ја знам како транспортно средство, ја га нисам видео, да ли је то комби, да ли је то камион, да ли је то шта је то било, али углавном они су у Београду штампали те пасоше, ја не знам која фирма ни тако даље, није то сад битно и они су снабдевали, они су рекли пасоша ће бити колико год треба само радите и достављали су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је то било технички, претпостављам да сви ти људи нису долазили тамо у просторије СУП-а да им ови радници узимају податке и израђују пасоше?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па било је ту, знате шта, ови тамо који су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли то значи да су они били на неким тим пунктовима тамо са машинама оним посебним на којима се иначе израђују пасоши?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да, основно је питање да, мислим како је било, па било је сигурно имали сте болесних људи, имали смо стараца од 90 година и старијих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него питам Вас јер имам неку представу о томе у 3 дана 1800 људи, претпостављам да не чека у неком реду пред зградом СУП-а да добије путну исправу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сложили смо овако столове, знате испред железничке станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле испред железничке станице?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Овде је пруга па онда имате онај бетонски део и сад ту улазите у железничку станицу. Столови су били овако поредани ту испред шта ја знам сад да ли је то било два, три, пет, десет, углавном и онда је било и дактилографа и ових сви они који, шта ја знам има ту онај један печат је овакав, па онакав па шта ја знам, углавном цела та и оперативно техничка и дактилографска, све је то било ту тако и тако рађено на један како да кажем неубичајен начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та депеша о којој говорите МУП-а је ли се то односила конкретно на овај случај или је од раније постојала, биће пасоша колико треба, издајте?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то упутство да кажемо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате како је то било, најчешће је било комуникација рецимо између службе и по линији посла министарства је била најчешће специјалом, специјалним телефоном, значи имате онај специјал то је линија, не морате ићи преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте Ви причали, јесте Ви користили?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па јесам и они су рекли само радите пасоше, рецимо било је случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Извините судија, где сам ја то је уједно и одговор, да сам ја рецимо рекао али неће бити путних исправа, рецимо специјалом назовем и кажем кратки смо са путним исправама, још је остало не знам, шта ја знам, нека количина која неће бити довољна. Само радите, сутра стиже или данас или шта ја знам, разумете и стизали су пасоши, ми нисмо колико се ја сећам, мислим да нисмо долазили у ту ситуацију да рецимо да сад нема пасоша па да, било је ту пред крај, али су они штампали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет нисам схватила да ли је то било конкретно за овај случај 1 822 или и раније?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, континуирано, то је стално тај проблем био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та пракса од раније?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је та пракса заживела?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Која пракса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су кренуле прве избеглице или кад су кренуле муслиманске или?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па добро, док је било мање знате, док је било мање знате онда сте имали залиха пасоша, а како су већ јер то је било ја нећу сад рећи да ли је ту било, није ту било 1 822, ту је било, да ли је ја не бих хтео претерати 7, 8, 10, 15, 20 хиљада али то је огромна количина људи била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном Муслимана тих који иду у иностранство?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Претежно су то били Муслимани, било је ту и Срба и Хрвата, шта ја знам, али углавном гро је био ту како да кажем највећи број људи, претежно Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви знали где иду они? Где им је следећа станица?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови Козлучани?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Претежно су ишли највише у Немачку, затим у Швајцарску, Холандију, Француску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за Козлучане ове питам у нашем предмету?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е сад, али углавном у западне земље, да ли је то Немачка, да ли је Шведска, да ли је Норвешка, нису сви ишли у једну колико ја знам, можда и јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте значи знали где?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неки контакт тамо неко да их прихвата или не знате о томе?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, не, то је Црвени крст међународни био укључен у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: И рецимо ја сам са Мађарском страном, не ја него био је тај командант граничних јединица, та локално мешовита комисија, и онда смо имали састанак где је било договорено да Мађарска страна, могла је Мађарска држава да каже стоп нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, неће да прихвате.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Стоп, нема, нећемо ми, не признајемо ми тај ваш пасош, тај пасош не вреди, разумете или уопште без обзира нећемо да пустимо то је наш проблем онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то договарали у ходу, на састанцима?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: И онда смо договарали локално мешовита комисија знате, дакле био је са наше стране био је командант граничних јединица сећам се и имена Планојевић Слободан је био, мајор је онда био по чину или потпуковник. Он је био командант граничне јединице за тај сектор, мислим да се Четврти звао и затим био секретар СУП-а и ја. Нас тројица смо били и са Мађарске стране такође. То је било значи за те пограничне послове да се, кад је овај проблем био у питању, да не буде проблема за те људе да буду рецимо у Мађарској шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихваћени?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да могу да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу биле неке телевизије, неки међународне неке организације?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могуће, ја сам то чуо, ја их нисам видео али чуо сам да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали неки интервју за неку телевизију тада, ми смо то гледали на једном од прилога неког филма?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате како је судија то било, мени је мој комшија Ђорђе се зове, он је са дирктор у «Суботичким новинама», а има доста пријатеља у Београду новинара и онда су они мене салетали, ајде каже шта ја знам, они су имали неки свој интерес као новинари, знате какви су новинари, они имају свој неки живот и тако даље. А ја сам реко па ајде ако то вама значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дате неку изјаву, шта?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, не изјаву него да дам интервју на те околности шта се то дешавало, како је то ишло и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било после колико времена?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Судија, нек ме Бог убије ако би вам сад тачно, да ли је оо било почетком ове године или прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је знатно након, добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око држављанства у пасошима, да ли сте попуњавали рубрику држављанство у пасош и ако је попуњавано шта је уписивано да ли држављанин СРЈ или СФРЈ?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Искрено да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је СРЈ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете и да погледате.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Искрено да вам кажем, да вам искрено кажем не знам. То питање сте ме затекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема овде.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Поштено да одговорим не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само да Вас питам, да ли сте први пут ово правили одступања да без уверења о држављанству издајете пасоше или сте у свим овим случајевима издавали пасоше?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да вам кажем, уверење о држављанству кад је овај проблем био, значи од доласка људи, колико се ја сећам да то питање није уопште постављано и да нико није ни требао да даје уверење о држављанству, ако мене добро сећање служи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кад сте пре овог случаја без уверења о држављанству издали пасош?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, гледајте овако, ја сам 01. марта почео да радим, пре тога нисам никад радио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте, па управо то Вас и питам, да ли сте пре или после овог случаја издавали овако пасоше без уверења о држављанству или је ово био једини случај?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Видите да вам само кажем једну ствар, ако би вам искрено, да вам искрено одговорим не знам, али искрено, да ли су наши референти, то су били искусни људи, ја сам тек радио до овога на месец дана,

разумете ја сам, још нисам почео да се уходавам у посао, ја још нисам уопште знао шта треба да радим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате да ли је?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Разумете, не, не могу вам то одговорити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја нисам практично, ја ни сад, ја вам кажем ја не знам врсте путних исправа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да је долаио Жика Максимовић, помоћник директора железнице да ослободи вагоне, 18 вагона, да ли су ови били у вагонима или на плацу, помињао је и тај плац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и једно и друго.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па колико их је било у вагону, ми имамо другачија сазнања?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: У вагонима су били, у вагонима су били.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сви Козлучани у вагонима?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е сад ја то не могу да кажем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли свих 18 вагона били?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: 18 вагона је било и како да вам кажем ја кад сам дошао на железничку станицу на Палићу, ја сам видео да има људи у тим вагонима, да одговорим сада да ли су они сви били тамо или неки нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а у кампу који је тамо преко пута? Је ли било и у кампу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, у кампу је било између рецимо ја мислим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Говоримо о Козлучанима, овим 1822.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја њих јако тешко могу да разлучујем ко су били Козлучани, ко су били Горње Шепчани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Та три.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: То не могу ја вама сад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, свеједно је, Горњи Шепак, Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, то је било после 05. јула.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај Шепак је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скочић је био исто, а Шепак је после.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И Скочић је био, а то је једно до другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али Шепак је после.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да Вас питам јесте ли издавали пасоше испред тога Ауто-кампа?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е ако се ја добро сећам, мислим да испред Ауто-кампа, не, али испред железничке станице на Палићу и испред железничке станице у Суботици, да, то знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али има овде сведока који су рекли.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам испред Ауто-кампа не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесу ли имали сви слике, како је било са тим фотографијама?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па ишли су се фотографисати, то су одвели рецимо један оде, ја барем претпостављам да је тако било, да нису сви ишли, рецимо на пример имате болесне, децу, ово, оно, онда један оде па шта ја знам

за више њих уради па донесе, углавном то су референти који раде те пасоше, нисам ја о томе водио рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ту друге сведоке.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, па не знам, па добро, да видимо.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Али у сваком случају, валда су фотографје предавали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли то били потпуно регуларни пасоши, јесу ли могли они да се?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта са нашег аспекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас тамо.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Са нашег аспекта су били регуларни пасоши и Међународни црвени крст колико ја знам, немам ја неки тачан договорен доказ и то, али мој је закључак био да Црвени међународни крст, да је он у тој организацији средио ствар да тако кажем у Мађарској, у Шведској, у Немачкој, у Холандији, да их приме са тим пасошом, значи сврха је била смо то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли био регуларан по Вашем мишљењу? Шта има да се сређује ако је регуларно?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта, ја сам га тако прихатао као регуларан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су они могли да уђу назад у земљу, у Југославију са истим тим пасошом?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е то не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па како кад кажете да је регуларан?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Можда грешим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви кажете са једне стране да је регуларан, а са друге стране кажете договорио Међународни црвени крст да их протекцијом приме?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Са правне тачке гледишта, гледано је ли требало би конзеквентно бити тако да се могу вратити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је трајало то све са овим Козлучанима, колико је укупно дана трајала цела та кампања, да добију, да дођу у Суботицу и да оду у Мађарску, да добију пасош?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Видите овако, господине да вам кажем овако значи ја на то питање могу само да Вам овако одговорим, значи негде с краја или другом половином априла је то почело, па негде до краја јуна или још мало било је и нешто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ради се о овим Козлучанима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је до три.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не могу ја то да вам кажем тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је до три дана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како кад сад каже не могу да вам кажем тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тад кад је рекао, рекао је.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не могу јер време је прошло, ја не могу сад да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га у изјави док је сам човек причао, рекао је, одговорио је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи вагони, 18 вагона, 1 822 Козлучанина, колико су се задржали тамо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: У тим вагонима, кажем моје сећање ми говори да је то било око 3 дана, да се нарочито журило да би ти људи што пре извадили пасоше.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли у том периоду од 3 дана тражили формуларе из Београда?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могуће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви нисте имали 2 хиљаде пасоша, формулара?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Могуће је било да је и тада кад су они дошли да је било, да кажем да је било мањка пасоша па су брзо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесте имали ви на лагеру у Суботици 2 хиљаде формулара?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја мислим да је то битно, иако ме тако гледате, мислим да је.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушам сведок шта прича, шта Вас гледам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не имам утисак да сматрате да је сувише, а мислим да је то, да је тај податак у тој брзини, о прибављању о томе да говори нешто и правној квалификацији овог дела, због тога ја то питам.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па добро кажем, знате шта господине ја знам да је била та динамика стравична и да су ти пасоши били поручивани, да је то долазило, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све сведок.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је мало пре на питање судије Крстајића да нису имали, да нису имали формуларе, да су их добијали из Београда, то је већ процедура.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Нисмо ми били у томе да нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није говорио он конкретно.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Није никад било да нисмо имали, али је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стално је било допуњавање, то је рекао.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Допуњавање, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Допуњавање, да, да, али ово је 2 хиљаде, значи ако има 2 хиљаде у реду, нека има, нема везе.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, МУП Београд је интензивно снабдевао стално.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже овако, сведок је рекао да су људи били очајни и преплашени, да су се жалили да је то било страшно, а није објаснио због чега то.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па ја на то питање могу само овако дати одговор, кад ви видите те људе уцвеле, јадне, ја сам их гледао други пута је то било. Први пут сам их гледао у Бања Луци 1991. године у децембру, Србе из Хрватске, више хиљада још је било него овде у Бања Луци. Бања Лука је

била препуна, ја сам и тада имао искуство и видео сам те, то је плач, то су сузе, то је очај, то је знате кад ви морате из своје куће негде да одете, па наравна ствар и ви и ваша породица идете, па сигурно је да је то болно и да се то на лицу види тај очај и страх. Ја сам то тако гледао, као човек, као грађанин, на тај начин, не са неким конкретним шта ја знам сада доказима, процењивао сам то је било логично и нормално.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли му познато и је ли овде коришћено да се изда, та пракса, да се изда пасош у једном правцу, само у једном правцу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, рецимо сад сте ме добро подсетили, ја рецимо тек пред крај, тек пред крај мога боравка да тако кажем у СУП-у до децембра сам рецимо сазнао да има и путни лист за странце.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е па је ли то било?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па то се зове путни лист за странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и то издавали у овом интервалу март-јуни?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било потребе?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А независно од тог путног листа и регуларног пасоша јел' постојало нешто, нека књижица, пасош само за један правац?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја колико знам не. Ја знам само да су се ти црвени пасоши.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ја хоћу поново да питам око ових путних исправа. Да ли Ви знате коју врсту путних исправа су добијали Срби избеглице из Хрватске?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е сад да Вам кажем, кад су у питању Срби избеглице из Хрватске они су долазили негде с краја децембра 1991. године па јануар, фебруар итд. углавном нагомилала се пун Палић и она жута кућа и онај Омладински центар што су били избеглице из Хрватске. Е сад, како су они ушли овде и са каквим путним исправама госпођо не могу то да Вам одговорим.

НАТАША КАНДИЋ: Избеглице па нису ушле.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не могу то да Вам одговорим. Највероватније, претпостављам да није било питање, постављање питања пасоша због једног разлога зато што су Срби из Хрватске избеглице нису ни имали намеру нигде даље да иду него да остану ту и они су и остали. Рецимо и дан-данас имате у колективним смештајима Срба избеглица из Хрватске на Палићу, а људи Муслимани из Босне они нису никако се пријатно осећали, како да кажем у Србији и они су имали намеру да иду даље. Њима нису пасоши били потребни због уласка из Босне у Србију него због одласка из Србије у Мађарску.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте Ви добили тада неко упутство коју врсту исправе издајете њима?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Упутство је било искључиво црвени пасош са ознаком СФРЈ, то је био ваљда договор и са Мађарском и са овим државама у које су они отишли јер је ту био Црвени међународни крст је био фактор који је организовао тај пут како да кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то био путни лист?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не. То је био баш редован пасош исто као што се издавао нашим грађанима црвени онај сећате се, црвени онај пасош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видели смо у предмету.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: То је познат пасош био као фалили су се увек са тим пасошом као црвени пасош и више никада у животу нећемо имати, он је био поштован и све земље су га прихватиле.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Тодоровић Вас је питао да ли је са тим пасошима, ако кажете да је био исти као за грађане Србије, да ли је неко од њих, да ли су они могли било ко од њих са тим пасошем да се врати у Србију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је већ питао.

НАТАША КАНДИЋ: Знам, али није нам објаснио, то је битно зато што то није регуларан пасош, то је путни лист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви сведочити овде. Ви само постављате питања, а нећемо опет на ово питање одговарати. Ајмо даље питања. На то питање је одговорио сад.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Правно гледано могли су да се врате али дефакто, највероватније претпостављам да никоме није пало на памет да се враћа назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали ситуацију да је неко хтео да се врати па су га вратили?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је по њему могуће. Да ли су могли то је већ хипотетички.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ми смо приметили да је тим људима само стало да што пре оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви утврђивали да ли они могу да се врате? Да ли је било потребно да утврђујете?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Оно што остаје нејасно, зашто је било ако је у питању нормалан путни документ, значи пасош СФРЈ, зашто је било потребно да Међународни црвени крст преговара са не знам Мађарском, са неким одговарајућим институцијама око њиховог проласка? Да ли је то у надлежности Вашег одељења?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Госпођо, могу Вам на то питање овако одговорити како се гледа на ту ствар и мислим да је то и логично. Проблем је био следећи: дакле, они су дошли из Босне до Србије па до Суботице. До Суботице не, до Димитровграда него до Суботице, не до Димитровграда као прелаза него до Суботице. Зашто? Па зато што ће ићи у Западну Европу у те земље, тамо имају највише родбине и уопште. Е сад, да није оног Међународног црвеног крста и нашег Црвеног крста у координацији са њима је била та да ти људи, значи кад дођу до Суботице и сад треба да пређу Мађарску, неко ће прећи још две-три границе рецимо ако иде у Ирску или иде у Шведску, било је у Норвешку доста су ишли. Значи, он треба да прелази неке државне границе. Црвени крст, колико ја имам информација, мислим да је његова улога између осталог била и та у договору са Црвеним крстовима тих земаља, да се договоре да не прави се тим јадницима, људима у тим

ситуацијама да им се не прави проблем уласка у ту земљу. Мислим да је улога Црвеног међународног црвеног крста између осталог и то.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, зашто би се правио проблем ако неко има регуларан документ једне земље?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, али знате шта? Једна је ситуација кад Ви седате у ауто као грађанин и долазите на гранични прелаз Ви и Ваша породица, а друга је ствар кад ви имате рецимо одједном шта ја знам рецимо хиљаду људи. Између начелног става и дефакто проблема свака држава, без обзира на принципијално гледано право и режим, али фактичко стање је такво да имате одједном рецимо хиљаду људи. Е па онда хоће ли тамо неком надлежном органу те државе запитати па чекајте шта ми сад имамо и тако даље. Значи, у том смислу Црвени крст је правио неку, шта је највероватније, ја претпостављам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите, када су у питању биле избеглице из Хрватске коју улогу и задатак је имало то Одељење за пограничне послове?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Никакву, апсолутно зато што они нису даље нигде ишли. Рецимо служба није за то ни знала, јер они су остајали у Суботици. Зашто је град Суботица примио Србе избеглице из Хрватске и дао им је смештај децембра 1991. па до шта ја знам ту негде до краја фебруара или марта 1992. и зашто се побринуо да их смешта. Било је ту значи и доброг простора а било је и јако лошег. Викендице од разних фирми «Зорке», «29. новембра».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо даље, то нам није предмет оптужбе.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Зашто ја то не знам, али они су и дан-данас имате избеглице Срба.

НАТАША КАНДИЋ: Само бих Вас још питала зато што је сведок овде Фадил Бањановић, јесте ли Ви имали прилике њега да упознате тамо, да га сретнете?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па могуће, али не сећам се по имену.

НАТАША КАНДИЋ: Он је нама рекао да су људи били тамо у том ауто-кампу, па само још једном да нам кажете где сте Ви издавали те пасоше? Испред железничке станице, испред вагона?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Дакле, госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Како су онда људи из кампа долазили по пасош и где су давали те изјаве, пошто кажете да сте примењивали?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Они су се највероватније организовали, ја претпостављам овако да је било шта ја знам, имате рецимо стару болесну жену од 90 година, имате малу децу, било је ту породица рецимо на пример три брата, сваки по троје, четворо деце, стара мајка и отац итд. и сад на пример неће сви они ићи у СУП, комплетно сви него ће рецимо један члан те фамилије доћи па ће он значи, па ће тај члан фамилије он дође па он оперативно, да тако кажем, значи попуњавање оних образаца, ово и оно.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте нам рекли да сте примењивали ту могућност давања изјаве.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Рецимо имали сте пасош на пример овако, имате пасош на коме иду још петоро деце, било је и деветоро на једном пасошу и онда.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, јесте ли и другима издавали тако пасоше да на пасош жене може да буде муж, па не знам, одрасла деца?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, не, него деца су само била.

НАТАША КАНДИЋ: Па како кад смо сад видели пасош да је и муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један, рекао је да је могуће да је грешка. Један пасош је тако.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али сад је рекао да су издавали тако што један члан породице даје изјаве и податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за децу.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја сам рекао кад имате у породици више деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пратњи деце.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Онда нећете сад вући оно деветоро деце, јел'.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мене интересује динамика издавања ових пасоша, кад је део пасоша издаван, јесу ли ти људи одлазили или су се још задржавали? Јесу ли они сви истог тренутка отишли или су, шта је било то?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Чим су добили путне исправе, колега, чим су добијали путне исправе, колико ја знам, они су одлазили.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: По групама мањим, јел'?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сад знате шта, ја нисам то пратио да ли су они ишли више њих одједном или свако својим путем и како су одлазили, тај део не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па чекајте не знате. Јесте ли Ви, кажете били сте два-три пута тамо, били сте тамо на железничкој станици. Кад сте ишли први, други, трећи пут јел' било мање или више? Јел' динамика била?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Знате шта? Све мање је било па зато смо и радили да буде све мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ишло се сукцесивно?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па значи не знате кад су добили та група прва, кажете динамика је огромна, људи издају пасоше, дању, ноћу се ради, суботом, недељом, јел' ти људи значи који добију пасоше и даље чекају или одлазе?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Одлазе наравно, па шта би чекали више.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То Вас питам. Поменули сте неку цифру од шест-седам хиљада до двадесет хиљада избеглица из Босне. Интересантно рекли сте.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја кажем не знам да ли је то било пет, шест, седам, десет, дванаест, двадесет, ја сам имао осећај.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам то хтео да Вас питам. Апострофирали сте Козлук, Шепак, Зворник, да ли још неко место из Босне Вам је остало у глави кад су те избеглице и да ли су из неког места из Босне муслиманске избеглице биле у том периоду кад сте Ви били на том шефовском месту од марта?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не. Мени је остало у сећању само Зворник, Козлук и Горњи Шепак али мислим, можда је било из неког мањег села, приселка, али то ми је остало у сећању.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Поменули сте штаб за избеглице, јел' тако?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Је, био је формиран штаб за избеглице на челу са. Ја мислим да је на челу штаба био градоначелник Јожеф Каса.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел' он био тад у влади нешто?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Он је у Влади Републике Србије, колега не знам сад тачно да Вам кажем да ли је он већ тада био или нешто касније, али знам да је био.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е значи, само да, ја сам хтео ово да Вас питам. Значи, задужења за те избеглице да ли је имао штаб за избеглице или Ви из тог одељења за пограничне послове, странце?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ни о чему другом нисмо имали, само смо имали двије ствари. Једно је да кад се пасоши што пре обезбеде с једне стране и с друге стране да контактирамо у оном делу који се односи на пограничне послове између нас и локалне мешовите комисије Мађарске да се ту ми у том сегменту договоримо да неће бити проблема. Само је то наш посао био, а што се тиче организације то је био, то је све било у надлежности штаба за избеглице, Црвеног крста, комесаријата, уз присуство Међународног црвеног крста.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел' био присутан и Међународни комесаријат?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е, не знам то, али за представнике могуће, али Међународни црвени крст је сигурно био присутан.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сад ми реците да ли је од тих лица, која су дошла тамо било случајева? Ви сте нама у изјавама о неким случајевима говорили, говорили сте о жени која има троје деце. Ја сам схватио да су то изузеци. Да ли је од тих избеглица било људи који су имали документа, личне карте, путне исправе?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Било је, било је и таквих.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, било је и таквих?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И сад ми реците. Тај боравак у возу и тај пункт ваш за издавање путних исправа да ли су та лица, значи, из тог воза ишла и у овај камп? Да ли су тамо фотографисана за путне исправе? Да ли у кампу да ли су фотографисана и тако, мало технички ако можете у две реченице?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колега, на то питање Вам могу само овако одговорити. Могуће да су ишли, не искључујем то, али морате ме разумете ја нисам, кажем могуће да су ишли, да су излазили из воза и одлазили ради решавања тих ствари па се враћали назад, могуће, али ја не могу тврдити поуздано да је то баш тако било, али да их је неко, према мом сазнању да их је неко држао, како да кажем, закључане као на робијашници, мислим да то није био такав случај.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу ли имали какву здравствену заштиту тамо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па мислим да је Црвени крст, осим хране, да је оно елементарну здравствену заштиту мислим да је тамо и лекара било који су били дежурни и организовани од стране Црвеног крста, неки лекари су сигурно били и сестре. Знам једну, ево рецимо знам једну сестру медицинску, како ме сад сећање служи, Јелица се зове за коју знам сигурно да је била, да сам је тамо виђао у том дану. Онда није она једина сигурно била.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу ли они тамо гладовали или је неко омогућио какву храну тамо?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Хране је било на онај начин и у оној мери како је то Црвени крст организовао, али мислим да нису били изгладњивани, да ли је била супа, да ли је била пилетина – не знам, али да је хране било то, према мом сазнању је било јер нису изгладњивани да нису људи имали шта да једу и да пију.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли негде има податак, спорни су овде подаци, има сведока који говоре да није толико лица било, везано ја говорим за оптужницу, има сведока који говоре да није толико, има ли негде податак у СУП-у колико је пасоша, јел' прављен какав списак тих лица? Има ли негде то тамо задокументовано да тражимо по службеној дужности?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Па ево да Вам дам одговор. То би можда било нај, да тако кажем најпааметније и најпрецизније урадити ако ће се доћи до тог податка. СУП, односно Министарство унутрашњих послова је, вођене су картотеке, знате. Значи, све путне исправе које су издаване имају своје картоне. Значи, може Министарство унутрашњих послова може на поуздан начин ако чувају у архиви још то, ако нису то бацили. Они могу на поуздан начин тачно у једног човека рећи колико људи је дошло из Козлука, из Горњег Шепка, из Зворника и уопште из Босне и колико од тога Муслимана, колико од тога Срба, то се може тај доказ извести под претпоставком да Министарство унутрашњих послова још увек то чува, како да кажем. Ако су то спалили или шта ја знам урадили, онда нема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још једно питање. Да ли се сећате с ким сте Ви комуницирали тада у тој Управи за пограничне послове и странце у МУП-у?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Како не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био начелник или?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Сад ћу Вам рећи. Начелник по линији посла, мој претпостављени, дакле, руководилац је био, најалост сада покојни Слободан Тодоровић, а његов заменик је био Миле Пузовић. Касније ће он добити чин генерала, али тада још није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: С ким сте Ви комуницирали, са специјалом итд?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: С специјалом сам ја комуницирао, знате, организација у министарство горе како сам ја био схватио, је била оваква. Од те четири групе послова, значи, погранични послови, путне исправе, странци и држављанство, свака од тих група послова је имала једног вишег инспектора у Министарству унутрашњих послова у Београду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У тој управи?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, јесте за сваки од тих послова. Они су имали своје помоћнике па онда ту цели један бирократски апарат, а њихов начин, те управе за те послове, био је Слободан Тодоровић, а његов заменик је био Миле Пузовић. За Слободана Тодоровића знам да је умро, а за Милета Пузовића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него Вас питам да ли се сећате с ким сте Ви?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Значи рецимо ако је била на пример са подручја путних исправа, онда смо са тим, мислим Гарић да се звао инспектор, али то се тачно може проверити у то време који су инспектори били за које послове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам да сте сачињавали извештаје о томе па и по тој линији извештај о томе колико сте тог дана путних исправа урадили, издали итд.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да, да, све су они написмено добијали извештаје и месечне и тромесечне и шестомесечне, све педантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ниједан пасош није издан а да није у евиденцију уведен и извештај министарству издат.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре свега ми смо тражили да овде сведочи начелник СУП-а, а не неки референт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, нисам разумела.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико се ја сећам ми смо тражили да дође начелник СУП-а из Суботице да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте тражили Вучковић Пера, начелник Одељења СУП-а за путне исправе. Овај човек је на оном филму, њега сте тражили, њега сте предложили.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Шалић, па ја колико знам то је Ваш адвокат.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могуће да је адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете питање за сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање за сведока. Ви сте видели тамо тај воз где је стајао, јел' тако са тим избеглицама.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте ли Ви прилазили том возу?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ја рецимо овако кад сам долазио на ту железничку станицу с десне стране овако је станица, с леве стране је та композиција и сад ја сам рецимо гледао тај воз одатле. Ја нисам прилазио кад сам дошао тамо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јеси ли видео код тог воза неку стражу која је тамо чувала стражу, која тим људима није дала да изађу из воза?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, то није било. Што сам ја видео није било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, јеси ли улазио тамо у тај камп?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Јесам, два или три пута.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлично. Реците ми јел' постојао ту неки портир са пушком, стража нека која не да ући или изаћи из тог кампа?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није постојала? Значи, могли су да изађу из тог кампа?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Ма улазили су људи тамо и те медицинске сестре и ти активисти из Црвеног крста и улазило и излазили. Ја нисам приметио да је то био неки режим под строгим кључем да се није могло улазити, излазити. То што сам ја видео за та два-три дана.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, око овог плаћања једни тврде да су покупили све паре од њега што су они платили, а Фадил Бањанин тврди да је начелнику СУП-а предати чекови, да је плаћено за све. Да ли о томе нешто знате?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Е не знам то, стварно не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте ли случајно погледали та храна каква је била, јел' су имали довољно те хране и тако даље?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Хране, ја лично кажем Вам, ја нисам био тамо да сам гледао, али видео сам да носе храну једном кад сам био и чуо сам тамо људи причају да има хране, да доносе храну. Е сад шта, којом динамиком, како је организовано, стварно то не бих могао рећи, али нису били изладњивани, било је, храну су доносили.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Има ли још неко питање? Нема? Хвала Вам што сте дошли. Да ли сте имали трошкове данас за долазак из Суботице и колико?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Јел' могу ја то одмах данас добити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наравно.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Барем да ми платите за аутобуску карту тамо и назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: За такси не треба то ћу частити државу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: 600 динара је карта у једном правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо још?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Имам ја ту и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете у Служби. А да ли тражите за исхрану данас?

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Не, само за пут тамо и назад 1.200,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове доласка у суд и повратка у укупном износу од 1.200,00 (хиљадудвеста) динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове.

Хвала што сте дошли. До виђења.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: Само ми кажите хоћу ли ја моћи отићи по те паре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах, да. Ту у Службу за сведоке.

СВЕДОК ПЕРО ВУЧКОВИЋ: До виђења и захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси решење да се главни претрес настави након паузе у 11,54 сати.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 11.54 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има новинара у публици? Нема. Добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је сведок преко Службе за жртве и сведоке тражио да му се доделе мере заштите за време саслушања

Па суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се на основу члана 118 Законика о кривичном поступку од 10.06.2006.године, **ИСКЉУЧИ** јавност за време одлучивања о мерама заштите које је сведок тражио.

Изостављен транскрипт у делу главног претреса који се односи на период од искључења јавности до сачињавања записника о одлучивању о примени посебних мера заштите сходно одредбама чл. 117-122 Законика о кривичном поступку који је објављен у «Службеном гласнику РС» под бројем 46/06 од 02.06.2006. године, ступио на снагу 10.06.2006. године.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ присуство горе поменутих лица.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведок саслуша уз искључену јавност осим поменутих лица.

СВЕДОК МАТИЋ ЗОРАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Стефан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стефан, рођени сте које године?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: 19.05.1966.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '66., у?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ваљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ваљеву. Живите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: У Ваљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Лелековића 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лелековића 7. шта сте по занимању?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Електроничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате Ви нешто, приватни сервис и радњу или негде код некога?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, приватни сервис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филипковић Синиша и Драгићевић Драгутин, значи неки род или у завади?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро.

Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је и казна затвора до пет година, уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате али само на поједина питања суда која би Вас изложила тим опасностима, ја ћу Вас позвати да наглас прочитате тај текст заклетве испред Вас. Изволите.

Сведок ЗОРАН МАТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Хоћете да седите, јел Вам лакше тако. Онда ћете морати гласније ако изаберете да стојите да би сви чули. Пред овим већем у току је поступак по отужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије којом се ових поменутих шест лица терете за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, догађаји о којима се ради датирају из '92.године, период мај-јули '92., територија Општине Зворник а у питању су догађаји присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић 26.06.'92., затим злочини у Дому културе у Чelopeку, у периоду крајем маја-крај јуна '92., и злочини на пољопривредном добру Економија и фабрици Циглана, Нови Извор, у Каракају исто у периоду мај-јули '92.године, па да на Ви прво укратко кажете да ли Вам је ишта од ових догађаја познато, да ли сте били на том терену, ако јесте кад сте били, што сте били, с ким сте били и шта знате, да ли знате уопште ове људе, они имају неке своје надимке, изволите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Имам неких пар потпитања које бих поставио. Прва и основна ствар, шта подразумевате под речи терени, значи да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина Зворник.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: На конкретној локацији. Значи Општина Зворник, мислио сам да није конкретно на локацији која.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Општина Зворник, ако сте били, да ли имате ова сазнања.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли, где сте се?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: '92.године, значи април мислим месец био, да Вам кажем нешто, укратко. Значи неке ствари не могу да Вам објасним из простог разлога јер ја сам дао већ изјаву Вашим колегама, да тако назовем, у овом поступку, значи органима из УБПОК-а, значи којима сам већ дао изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, то нема везе са овим судом.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знам, али нисте ме саслушали до краја. Та изјава је трајала од пет до седам сати, значи ја не могу укратко да Вам објасним нешто што се десило у тренутку, значи ја сам био ту присутан, био сам у једној јединици, знам неке људе, за тај злочин за Циглану то ми није познато, значи шта сте још рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су неки људи били заточени на Циглани, фабрика црепа Нови Извор, тамо у Каракају?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли некад тамо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Иако сам био, рецимо у неком центру збивања, значи ја лично нисам чуо за то. Не штитим никог, стварно нисам чуо за то, за. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за које то, да су људи заточени или да се ту нешто догађа?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па уопште било шта, око тог појма Циглана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Искрено да Вам кажем не знам ни тачно где је локација, претпостављам можда, али не тачно. Значи оно што сам чуо то је Козлук, ту сам и на неки начин учествовао у неком контексту, објаснићу ком, и онај несрећни случај у Дому културе у Челопеку, Дом културе или тако нешто беше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо да кренемо мало од почетка. Април Ви долазите, како то, одакле Ви стижете ту, откуд та идеја?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Једноставно сам дошао ту, ја сам тад имао двадесет и нешто година, вукао ме неки авантуристички дух, то могу да кажем, и то је све што се тиче мог доласка, значи не материјални профит, нити било шта, они који су профитирали у том рату су људи који су живели на тим просторима и живе и данас, значи људи који су дошли профитирали су само којекакве етикете, неки заслужено неки незаслужено. То је што могу да кажем што се тиче мог доласка. Приликом доласка ту, ја сам се прикључио једној јединици и по том човеку који је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви долазите, из Ваљева?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Из Ваљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами, с неким, како?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где, како долазите, како одлучујете баш ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Како да Вам кажем, значи пролазим преко моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Питам. Да, сам. Знате шта можда Вам то изгледа чудно али тако је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам прво да знам нешто да би знала дал је чудно.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи долазите сами?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Сам, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам, сами, значи чиме, превозом, колима, како, аутобусом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па аутобусом не, значи тад су аутобуси углавном ишли из Босне на ову страну, пуни цивила и тако даље, а тамо се нешто дешавало, рецимо што, боље да питате, јавни сервис што би се данас звао, ја сам слушао њих, значи нешто што се дешава тамо и отишао да бих уз мој авантуристички дух допринео нечему, некој позитивној ствари, нашта личи та позитивна ствар то Ви данас можете сазнати врло лако, али лако је бити генерал после битке, то је оно искрено, значи зашто сам се нашао тамо и на крају крајева после свега мени није жао што сам био тамо. Значи не економски, не материјално, већ нешто сам научио и видео и тако даље, неко имао своје искуство, моја јединица је добила назив по једном човеку који је погинуо на Кула граду-Игор Марковић, како је други људи описују ја нећу

коментарисати значи углавном су везани за неке Жуте осе, Жуте мраве или жуте не знам ни ја шта, тако да у неком наредбом питању молим да се држите рецимо можда у тим питањима тог назива, значи официјелан назив је «Игор Марковић».

Е сад, то је што се тиче мог доласка у јединицу, сад мораћете бити конкретни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то, април почетак, крај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па то је било у принципу ја не могу да се сетим тачно ког датума, нисам хроничар али од прилике Вам могу рећи, не од прилике него кад се у неком војничком жаргону кажем одрађивао Кула град, значи то можете наћи у списима који је то датум био, плус-минус дан или два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад Ви долазите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Управо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ступате, нисам схватила у ту јединицу, и кажете моја јединица је била, опишите нам моменат ступања у јединицу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Та јединица, знате како се то ради. Значи дођете на један простор, уђете, питате рецимо где овде могу да приступим, прва информација коју сам добио, сам добио ортаци, рецимо људи сличних мени, и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где се Ви јављате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То је била једна, само тренутак да се сетим, фабрика која се бавила грађевинским радовима, не могу тачно да се сетим име, једна једина у Зворнику која је имала своје кранове и тако даље, Инжињеринг ја мислим да се звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у граду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Или има Инжењеринг само суфикс, можда је била нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у граду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па мислим да је град или је то део града Каракаја, јел то ми као не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има још фабрика јел тако, у том Каракају, индустријских неких објеката?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па вероватно има али мене то није занимало. Да има, има, пазите Зворник је мали град, значи оно што у њему остаје као граду то је између оних брда горе не могу тачно да се сетим и Дрине, то је врло мали појас, значи све што је смештено у том граду то је у принципу прилично концентрисано, један објекат који је ту релативно близу, можда неких 500 метара одатле, евентуално километар, то је фабрика Бирач-Холдинг се сад зове, Глиница популарна и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви долазите у те бараке и шта ту сад?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па ништа, задужујем наоружање, и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога упознајете?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Упознајем људе који су били, значи ја стварно не могу да се сетим, ја сам имао проблема. Пазите, ја сам неких ствари изузетно добро сећам, али датума и људи који су били, који нису били у неким што се каже првим борбеним линијама они могу да се сете, значи из које јединице долазило, одлазило, ја чак шта више никад нисам знао тачно ко је, колико је

људи у мојој јединици, ево из простог разлога, ако се одрађивала нека акција на терену, значи у војном смислу те речи, углавном су ишле две или три јединице, значи из Зворника, а у почетку ми смо носили неке амблеме које су тада шили као Војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, значи то је амблем који сам ја носио, не Војска Републике Српске, него Српска војска БиХ, ја се извињавам, ко је то шио не знам ни ја, то је био неки орао или тако нешто, тај фазон и то је ознака, значи Република Српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформу какву сте имали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па униформе су биле тамо, значи униформу сам имао, класичну маскирну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили сте јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то нешто ново јел то нешто старо, или?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, нова није била сигурно, значи то је сад не знам да Вам кажем тачно у војничком фазону мен тај и тај, то не бих знао, значи класична маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то даје, лично од кога добијате униформу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па то је магационер у нашој јединици ко је био не могу стварно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Оружје такође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, ви дајете своје генералије и добијате наоружање. Не можете на лицу места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај амблем, јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не то је касније неко донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Куле?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Можда после 15, 20 дана, месец дана, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, докле Ви боравите ту, имате ли неке прекиде у Зворнику, долазите то пред Кулу и докле остајете све?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Остајем до да не кажем па не знам једно месец, месец ипо дана, тада смо отишли на локацију Скела као испомоћ тадашњој јединици и тако даље и тако даље, значи то је било можда 15-месец дана, тамо на терену, поново се вратили у Зворник с тим што већина људи тад која је била, значи отишла је, напустила јединицу и тако даље. Значи јединица је поново, да не кажем, није формирана једноставно она је била на терену тамо и вратила се поново на исти локалитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет у Зворник?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У те бараке? Кад се то враћате из Скелана, који је то месец?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Стварно не могу да се сетим, ја могу да Вам кажем од прилике, значи датум, значи колико је дана прошло, нема теорије да се сетим датума или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад се враћате колико још остајете укупно у Зворнику, ајмо тако?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па до присилног расформирања јединице, то ћете наћи у некој документацији, па ето било после неких два месеца рецимо, после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то десило то присилно расформирање?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па то је сад прича која је наивна, други пут кад је јединица, ајде да кажем други пут формирана да је тако класификујем пре Скелана и после Скелана јединица је доста била организованија као јединица, знало се где смо, шта смо, шта одрађујемо и тако даље, значи представници наше јединице нису били тамо неки ето незнаи људи већ смо ишли на састанке, рецимо ја сам лично ишао на састанак у Шеховиће кад су се правили неки, не знам тачно војно ког је, које је снаге и тог распореда била то је та команда тамо, али се рецимо знало се, ту се одлучивало где ће која јединица, који вод или чета и тако даље да не кажем бити распоређена у некој линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо о том другом боравку јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама командант у првом ко је у другом боравку, колко има људи, то нам мало опишите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Званични командант је био Вучковић Војин, то је званичан командант и све што је он, све што је рађено у принципу на неком плану рецимо односа јединице са органима власти у том граду односно, ја мислим да је то била цивилна управа и ту су биле неке приче, али то не могу да Вам потврдим значи да је то то, знам да је била прича да по Зворнику више није војна власт него да је после извесног времена цивилна власт, али то је информација коју сам ја чуо, значи не заступам ту тезу. Све те односе да не будем вредностан, ал нека легална јединица и тако даље то је дотични Вучковић Војин, тај део посла завршавао, у што ја не бих улазио тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто кажете званичан, јел био неки незваничан командант?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, једноставно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њему ко је био командант, том Војину?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нико, надређена му је била ваљда команда, како се то после звало, Дрински батаљон или тако нешто, не знам ни ја, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не могу, једноставно тамо се командант Зворничке бригаде или тако нешто, једноставно, пазите, дођете у једну средину где ни војска не знате како се зове, значи сви се зову како хоћете, тек после извесног времена почињу да се претурају, морам тај израз да употребим, значи неки званични називи, али опет су и они фактички незванични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колка је величина те ваше јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам мого рећи да је мој командант Вучковић Војин правио било какву врсту договора са Зворничком бригадом, са Општином, са Дринском неком бригадом, како се можда звала и тако даље, јер то једноставно није, то је био сам почетак тих збивања а не тамо '93. '94. '95. година, кад се знало ко је шта у Републици Српској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, Ви кажете идете у Шеховиће на састанке у команду, ко Вас тамо шаље и код кога?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, ја добијам задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вучковић Војина да одем тамо да видим шта се дешава, звали су нас као неку јединицу која има толко и толко војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам, у то време неких можда педесетак, ајде да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате кад је то време кад идете у Шеховиће?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога тамо, коме се јављате, шта каже овај Војин, коме да?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, тад је на тој функцији тамо био потпуковник ја мислим да је потпуковник тад био, Андрић и ја мислим капетан Богуновић или, не знам тачно чинове, њих двојица су у ствари били везани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви тамо радите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рецимо састанак класичан, рецимо у току ноћи да се очекује напад и непријатељска дејства са те и те локације, јер се ми упућујемо на ту и ту локацију као подршка опет некој јединици и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то су нека борбена дејства јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Управо тако. Ми смо легално били стационарани из, од, значи повукли се, нисмо ми седели у Зворнику, нисмо имали неку базу у Зворнику, међутим већина наших људи је у том другом сегменту целе ове приче коју ја знам била стационарирана испред, негде на Ораховцу па можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ван града?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, да. Дислоцирано је далеко од града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли у град, јесте долазили у Зворник?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јер ми смо држали линију рецимо од Ораховца до, са десне стране преко, ја не знам тачно брда Брезик али је ката 602.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, кад сте ту на терену да кажемо у тим борбеним дејствима ко је вама ту командант, ко вама ту командује?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Исти човек он је командовао целој јединици, Вучковић Војин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел он учествовао у неким, ваша јединица можда у садејству са неким другим јединицама има ли неко ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам Вас разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли учествује Ваша јединица са још неким другим јединицама можда у неким, или увек тако сами само с њим?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Када се ради неко извиђање терена ви се углавном састајете са неком другом јединицом, да ли ме разумете, пролазите кроз терен

који је ајде да кажем тад био у том жаргону непријатељски, значи улазите у неку територију и састајете се то је координирана операција, ми смо добили задатак да одатле и одатле идемо али ја не могу да Вам кажем неке детаље одакле Вучковић Војину информација где и на коју локацију ми треба да идемо и с ким да се састанемо, ми се тамо састајемо с неким људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, састанете се с неком другом јединицом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја функцију коју сам имао то је водио сам тај извиђачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били командир вода извиђачког?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био заменик Војинов?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Заменик је био, у ствари ја ето не знам стварно, значи био је један човек из Руме, не знам ни ја како се звао, звали су га Микац, његово право име ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микац?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Исто као што у овом поступку постоји неки тамо Милош Павловић у Зворнику кога док сам ја био сви су причали да је тај човек нема право име, да му то није право име, да је то неко други, тако да и тај Микац можда се зове Зоран, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад се тако здружите са неком другом јединицом ко онда командује двома јединицама, свако својој или како?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не сви имао своје задатке, значи дошли смо до нечега, остављамо рецимо, пошто смо ми малтене били неког интервентног карактера, постоје људи који иду напред, постоје људи који заузимају после те положаје, значи положаји су углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро питам, када две јединице делују заједно?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја Вам управо одговарам на то питање, значи када један део прођемо, када узмемо одређену територију, углавном је то било без борбе, ту постављамо људе који су из, врло блиски месту становања, из тих области Зворник, тих села и тако даље, којих више не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су они, у ком својству они?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па они су људи који живе ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су то људи униформисани, наоружани или неки цивили?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па коме они припадају?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам стварно, Зворничкој бригади ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел било ту и неких територијалаца, територијалне одбране?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јер они једноставно нису, они нису ишли у прве редове, значи они су бар тад кад смо ми били радили, одрађивали те што се каже те акције, једноставно они су ти који после седе по рововима и чувају оно што једноставно ми прођемо, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима командант кад остану да чувају?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам стварно, значи њих се изменило неколико док са ја био присутан, задњи је био неки Василић или тако некако, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите за бригаду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, за бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за постојање Територијалне одбране, неки територијалци да ли неко припада тој формацији?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да Вам кажем нешто, врло је тешко сад класификовати, опет Вам кажем, то је био сам почетак рата, Зворничка бригада која се касније звала Зворничка бригада, немојте узимати као мој исказ да се тад звала Зворничка бригада, ја Вам то само, користим тај, ајде да кажем псеудоним, да би имали од прилике визију о коме причам, ја не знам тачно како се тад звала, можда се звала ТО, обично се у градовима где се, значи направи Кризни штаб, па ТО, па не знам ни ја како се они договоре после да се зову они се тако зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које градове мислите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Рецимо на почетку није била организована, значи постојали су с једне стране Срби који су држали оружје са друге стране муслимански ентитет који је држао оружје и с треће стране хрватски, али почетак је такав био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта подразумевате под почетком, до када?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рецимо од '92. до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цела?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам тачно стварно, ја хронолошки могу да причам докле сам ја био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле сте Ви били?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па реко сам, до присилног расформирања те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то не знате кад је било?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам тачно, то имате по свим новинама тад је био премијер Милан Панић и то је било да је прва нека јединица која је паравојна јединица, била похапшена и не знам ни ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је хапшење било јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде реците нам о томе шта знате, где сте били, шта се то десило, ко је ухапшен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Сад ћу да Вам објасним нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је хапсио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То хапшење је извела јединица значи за сад не знам ни ја, знам рецимо да сам ја имао блиски сусрет са човеком који је чувао Караџића тад, значи блиски сусрет и врло леп, са Душаном Малевихем, његова слика је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и Ви ухапшени том приликом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, ја нисам био ту присутан ја сам сутрадан дошао поново у Зворник и људи су ми рекли шта се десило, ја сам онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па да су похапшени, мени је то било чудно и тако даље, значи ни један из наше јединице није отворио ватру иако смо били прилично добро наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су били кад су хапшени, физички где су?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Један део је био у том Инжињерингу, е сад пази, био је Инжењеринг има нека станица железничка то Вам је областо од стотинак метара, е сад тако је схватити, да не буде сад били су ту а ја причам нешто друго. А већина људи је била на локацији која је била дислоцирана и нешто мало иза борбене линије да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел су и ти са борбене линије ухапшени?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесу, али ја не могу рећи тачно о детаљима јер нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што чујете, јел ухапшен Ваш командант?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесте, јесте. Ја сам сутрадан дошао и кад сам чуо све те информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви ту сазнајете, да?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мени су предлагали да пређем, пошто сам из Србије да пређем преко моста, да идем у Србију, ја сам реко не желим да идем у Србију јер сам једноставно био са тим људима сваки дан, значи имао сам неки ауторитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су одведени, јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да не кажем у тој јединици, поприличан, и нисам хтео да окренем главу од свега тога јер било би изузетно неморално с моје стране и кад сам дошао пошто сам да су одведени у Бијељину ја сам кренуо аутобусом у Бијељину и на Шепачком мосту, не знам тачно како се зове са српске стране, чак је тамо била једна јединица ваљеваца а Југословенске стране, значи не у Босни подвлачим, из команде, они су ми рекли ено ти твоји ваљевци преко иди, ти тамо нећеш доказати никакву правду, ја сам реко не долази у обзир, они кажу како хоћеш, и они су кренули у Зворник, онда је дошла јединица коју је предводио тај Душан Маловић и кад сам ја рекао да сам дошао да видим шта ми је са људим и тако даље, то се изузетно врло ружно завршило по мене, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел они Вас ухапсе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не да су ме ухапсили него тад сам био буквално оно пребијен, претучен, онда у Зворнику, такође у СУП-у Зворник, иако сам дошао да причом коју Вама причам, тад сам био изотваран на неколико места, једноставно нисам личио на себе. Та прича се поновила исто и у Бијељини, и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вас привели, ухапсили?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, испричајте нам.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја могу само да Вам причам детаље, значи ухапсили ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега, шта Вам се ставља?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Зато што сам ја тражио, то питајте њих, значи човек ми је пришао са ножем и скинуо ми мараму око врата, питајте тог човека зашто је то урадио, немојте мене, ја сам само хтео да видим шта је са људима с којима сам био све, одређено време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај човек што Вам је то урадио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да Вам кажем нешто, то су људи малтене из личног Карацићевог обезбеђења, ето људи са Пала из, ко је неко командовао, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да ли је Вама саопштено зашто Вас хапсе и воде у Бијељину, то Вас питам?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите то је ситуација рата, сад ме добро слушајте, значи у ратној ситуацији ако не размишљате хиљаду на сат ваша глава вреди као једна обична цигарета, значи у том тренутку је моја глава толико вредела, иако је било усред дана и ако су да не кажем који људи, рецимо с друге стране моста били и тако даље, толико је вредела јер људи који су дошли они су имали апсолутно сва овлаштења, значи могли су да ме убију нико никад не би одговарао, кога ја да питам, те људе, ја сам тим људима рекао да су ми саветовали да идем преко моста, да сам остао да идем да видим шта је са мојим људима, да се нађем с њима, да поделим то сад, јер сам осећао да је ту нека неправда у питању и доживео то што сам доживео, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда одлазите у Бијељину и даље?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Одлазим у Бијељину значи и тамо смо били у једној просторији шта ја знам, да не кажем нас осамдесет и нешто било је у просторији једно 4 метра са 4 метра, десет дана, без хигијенских услова, без ичега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему су Вас испитивали, јесу ли узимали неку изјаву од Вас?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па, мене је испитао један млађи инспектор, али по неком начину каснијег понашања видео сам да је један од људи који је имао неке привилегије у односу на друге, односно већи статус да се тако изразим, ево из ког разлога, значи мој и његов разговор је трајао једно два сата, нормално са лисицама на рукама, тотално обезвређен, значи да не кажем само у доњем вешу и тако даље, кад се завршио тај разговор он је рекао да мене више не дирају и ако ништа нисам негативно рекао, него једноставно човек ме тако проценио, и после десет дана је дошао изасланик те јединице, они су се врло лако разликовали пошто су носили НАТО одела, значи за подручје урбаног ратовања, она бело-црна и тако даље, они су нас извели и рекли да је дошло до забуне и да се постројимо ту јер ће доћи неко из команде, већ ко лично, да нам се извини, значи ту је било два реда људи из моје јединице, с друге стране су били наоружани стражари и у том тренутку је излетела буквално једна да не кажем јединица читава, значи репортера страних VTN, SNN, тако нешто што ја памтим, и у том тренутку излеће представник неке јединице са чиновима из Републике Српске и представили нас као људе који су силовали Муслимане, Србе и све остале, ми смо згранути стајали ту, међутим, кажем Вам ако Вам неко дође ноћу рецимо у тим условима и каже да идете вечерас на Дрину, значи биле су опције или на Дрину, а то у жаргону значи да ће нас побити, поклати или било шта или да нас мењају за Србе у Тузли, значи да нас предају мислиманској оружаном сили, значи можете да, знате ми смо се малтене помирили са тим да врло мали број од нас преживи, чак су нам оставили отворене неке прозоре пошто је било чиста, ајде да кажем у жаргону навлака да почнемо да бежимо и да нас стрељају тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Бијељини причате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, у Бијељини. И кад смо прешли, кад су нас транспортовали, значи можемо да захвалимо тим новинарима али страним, не нашим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су вас пустили?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: На њихово инсистирање нас су превезли на да ли је то гранични прелаз Рача био и кад су отишли новинари онда је дошла једна јединица поново и хтела да нас врати назад, међутим ови цариници нису дозволили и они су звали вероватно БИУ код нас и они су дошли и одвели нас у Сремску Митровицу где су неке задржали због провере идентитета а ја рецимо баш сам имао и путне исправе и то чак путну исправу из иностранства, пасош, мене су задржали под неким изговором да проверавају да ли је пасош легалан, у ствари они нису знали шта ће с нама, и нису хтели да нас пусте од једном него су нас пуштали у року од три дана како ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате сазнање да ли је неко од вас ухапшен да му се ставља на терет неки ратни злочин, неко убијање, злостављање неких цивила у Зворнику у неким објектима, ето да се вратимо мало на ову оптужницу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па и једва чекам, не знам докле смем да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ја чекам да видим зашто сте ухапшени, дал сте сазнали, јел се стављало то на терет?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, чак шта више инспектор који ме је испитивао питао ме где може да ме нађе после у цивилу, али како сам ја схватио целу ту причу у позитивном смислу, јер је рекао да мене више не дирају тамо у неком смислу једноставно чак и да се пребацам у ту јединицу, међутим мени није падало ни на крај памети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У њихову јединицу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, у ту јединицу која је мене ухапсила, и они су, чак и ти момци су после почели да причају да је против нас, пазите, наша јединица је била на таквом потезу, да се вратим, Ораховац па десно, значи неко се сетио да ту стави пункт, вероватно Вучковићево, али ја не, нити нико није могао да ради нешто ван њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то код Црног врха?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, управо тако, код Црног врха пункт, на том пункту су почели да се дешавају свашта, ту је било шверца колико год хоћеш и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко ради шверц?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, свако возило које је тад заустављано и утврђено да има алкохола или не знам ни ја чега, ја нисам био ту, једно пар пута сам пролазио и задржао се можда пет, десет минута и попричао са људима можда и пола сата, али мени место није било ту, значи једноставно, али из моје јединице дефинитивно да су људи били ту, стварно не могу да се сетим, можда се сетим једног или двојице, било је ту три, четири, пет на смену, ко је у сменама и тако даље, то немојте ме питати, јер стварно не знам, углавном знам да сва возила која су одузимана тад а то су она возила у Сарајеву што сам се ја фрапирао када сам дошао у Србију да се та возила, да су мени причали људи у мом Ваљеву да могу да ми набаве голфа за хиљаду

марака, ја сам онда у ствари схватио да је једини пут тад колко се ја сећам према напољу био пут преко Црног врха, преко Зворника. И врло занимљива прича схватићете поенту, ја сам чуо од људи пре целог тог хапшења да смо ми отуђили неких 140 голфова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се тако причало?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Тако је, ја сам ту причу пустио оно здраво за готово, међутим у новинама после нашег хапшења је изишла та прича, значи та прича је унапред била пласирана, радило се о 140 голфова и 14 килограма злата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи по Вама та прича није тачна јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Управо тако, из простог разлога што сам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мораћемо да убрзамо. Јел то значи да је то Вама нешто намештено или шта, те крађе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вас зато ухапсили, јел на крају испало да су зато ухапсили или због нечег другог?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, то је био почетак краја те јединице, али имало је ту нешто што се искористило као како бих рекао као повод за то, значи ко смо ми нека тамо јединица у Зворнику па се за нас интересују Пале и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су заинтересовани?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па управо због тога што смо блокирали та возила. Та возила су била паркирана у Зворнику, нека возила су возена, значи неки припадници, али су добијали на реверс возила а колико је мени познато све полисе осигурања, значи све саобраћајне дозволе су биле да не кажем на увид, значи тад Зворничком СУП-у, чак неколико камиона, пар камиона са неким алкохолом и тако даље, ја нисам био присутан кад је то одузето, значи обавештен је био Зворнички СУП о свему томе, значи ни једно возило није одузето а да је неко узео, продао и тако даље, ни једно једино колко ја знам и то смем да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сматрате да сте због тога ухапшени, јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите то је био гро целе те ситуације а оно што је било као повод то је понашање једног покојног лица то је брат од Вучковић Војина, Вучковић Душан, који на крају крајева није био ни нормалан, ја мислим да је, таква је бар прича била дошла до мене, чак Војин, значи сместио у болницу «Лаза Лазаревић» у Београду, међутим он је побегао из те болнице и неколико дана био на територији Општине Зворник, боравио у некој кафани тамо у Челопеку с леве стране коју сам ја лично и још пар људи самном затворили, испричаћу Вам какав је инцидент био у питању, и одатле отишао у тај Дом културе и направио оно што је направио, тад сам ја био случајно, случајно на Црном врху и био је и Вучковић Војин, кад је дошао човек из Зворника и рекао нешто што ја нисам чуо у првом моменту, углавном Вучковић Војин је рекао сад ћу стварно да га стрељам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војин или тај Душан?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, не, Војин, значи Војин је рекао сад ћу стварно да га стрељам, дошао је човек који је јавио, пазите ми нисмо имали ни радио станицу, телефони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад се то догађа?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То се догађа предвече, једног дана не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим пре хапшења тог, кад је, који је то месец?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пре хапшења, пре хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то исто лето или?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, Ви знате добро кад се десило то у Дому културе у Челопеку, ја не знам тај датум, знача Вама је сигурно познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми у оптужници имамо много дужи период а не само једно дешавање, зато Вас питам.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја знам да је тад, тад се десио инцидент, да је побијено више, око двадесет или више, то сам ја сазнао из новина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко то долази да то јавља?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не могу да се сетим ко је дошао, у ствари да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неки локални или неки Ваш?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Долази тај Микац из Руме, само Микац, знам само те податке и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микац долази?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, и онда смо се ми спаковали у два аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте чули шта он каже Војину?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам чуо први пут, међутим кад сам чуо његов коментар био сам заузет са неким другим стварима, међутим чуо сам коментар сад ћу да га стрељам стварно, и онда сам дошао и пришао кога и зашто, и онда је реко Репића, пошто је његов надимак био Репић, јер се он представљао као из наше јединице, Жућин брат рођени, а пошто је наша јединица имала неки углед на том подручју, он једноставно радио што је радио мимо нашег знања. Ево Вам један пример, значи двојица из једне јединице од неког Симе, како су се они звали, опет немојте ме питати јер стварно не знам, они су дошли и представили се као из наше јединице да су, и у некој кафани тамо неких 10 до 15 километара направили хаос и пијани дошли у Зворник и ја мислим да су они тад једног човека и убили, нисам сигуран, онако пијани, Срби, ту је било неколко њих, неке су похапсили, значи званична Војна полиција да не кажем Зворничког батаљона како се звало тад у то време, а један човек је ухваћен у бекству који је то починио после два дана и убијен, значи у самом покушају хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на оно, долази тај Микац, нешто каже овоме и даље шта сад ви преузимате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пакујемо се у два аута и идемо да видимо шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи ја, Микац, Вучковић Војин, два аута су била, а више не могу да се сетим других, то су били битни људи којих се ја сећам и идемо у Дом културе, ја нисам, ја сам видео јел, мислим чуо нормално да је ту избило оно што је избило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, ми не знамо шта сте Ви чули, морате то да нам испричате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да је направио да не кажем шта, значи за Репића ништа друго није могло, значи није појео не знам ни ја целу тарту, па да му се чуде, значи једна ствар што он може да направи то се зна шта је, само је питање да ли је горе од горег, дал ме разумете, значи ја сад да питам детаље а колко људи је убио, а зашто је убио не пада ми на памет, он је већ убио то и то је то. Ја бих га лично стрелјао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде да не идемо у такву дигресију па сад отварамо разне приче, Ви кад долазите испред Дома шта се догађа?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не можете, ја сам овде као сведок, али морате да схватите да ја морам неко питање Ваше да раширим да би Ви добили неку потпунију слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, схватам, него не завршамо претходно, и Ви долазите ајмо то да завршимо, шта Ви затичете, Ви, Војин?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам излазио из аута из тог разлога јер знам да је било неко стрелјање или већ тамо, и не пада ми на памет сада да видим те људе, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви не излазите из аута?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја не излазим из аута, на крају крајева ту је Жућа, очекивао сам хапшење, ја мислим да је то хапшење и било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко излази из аута и шта Ви видите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Излази Вучковић Војин, излазе још пар људи и тражи његовог брата Душана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар људи из јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како тражи, где га тражи, ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ту испред Дома културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел он ту, јесте ли га видели?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, не могу да се сетим детаља, да ли је он отишао одатле поново у ту кафану или где, значи ја, мени није било наређено да ја њега ухапсим, да ми је било наређено да га ухапсим и нађем ја бих то урадио у року од три сата, значи једноставно то је било то, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колко се ту сви задржавате, шта се даље догађа?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, два, три сата, пазите то су дошли неки припадници ТО ајде да кажем ТО или већ неки, значи наоручани људи, они са сиво-маслинастим униформама, ти ту мештани са пушкама, било ту приче доста, детаља тих прича не могу да се сетим вероватно само нешто лоше у вези тог догађаја и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мало пре нешто сте рекли шта он може да уради.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јер су ти људи били затворени ту, одакле су доведени, ја стварно не знам, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не то ћемо после. Кажете мало пре шта он може друго да уради него тако нешто, шта то значи, да Ви од раније знате да је он нешто тако радио или уме да уради или шта?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, то је човек који је својом појавом, зато га је вратио Жућа где јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Шта ја знам, месец дана пре тога, значи својом појавом, кад видите човека који носи браду, који носи на 30 степени напољу, који носи капу, шта је већ носио, са изразитим знацима неког четништва али из партизанских филмова, не морате да га питате да ли је нормалан или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где га је вратио месец дана пре?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико сам ја упознат значи сместио га у болницу «Лаза Лазаревић» у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега, јел и тад нешто направио или?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да се тамо смештају људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не,не, зашто га је вратио, јел и тад нешто направио у Зворнику па га је?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Није ми познато стварно. Јер ја сам имао блиски сусрет са тим човеком на једном месту, локацији, тамо радио Зворника и нисам ни знао да је његов брат, после се он представио као ја сам Жућин брат, ја сам му рекао, јер једноставно сам седео с неким другарима ту и прошла је нека девојка и он је добацио нешто њој на врло погрдан назив, ја сам реко немој то да радиш, он је реко ко си ти, ја реко ја сам тај који ће сад да те скине голог и да те пошаље преко Дрине, и он реко знаш да сам ја Жућин брат, то ме не занима. Е после сам ја Војину рекао, њега склони од нормалних људи овде у овој јединици. И он је тако нешто и урадио, значи он није био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, када га је склонио, да ли се вратио, па како тад тог дана је био?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Е не знам, то морате питати његовог брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели смо о том Дому културе Челопек, јесте ли Ви знали пре тог дана за те људе ту смештене или не?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви сазнали да ту има неки људи, да су ти неки људи?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Оног тренутка кад је дошао човек на Црни врх и рекао да је Репић стрељао неке људе у Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли претходно пролазили кроз тај Челопек, то је на самом путу тај Дом културе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли видели да ту има нека стража, нешто, јесте ли обратили пажњу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим, пазите, стража, ви сте на сваких 150-200 метара, јер пазите, ја морам, јер ме разумете, морам да лоцирам неке успомене, да не кажем, ако могу тако да назовем, сваких 200 метара значи ту је постојао полицијски сат, су биле патроле, значи патроле су углавном биле на локацијама где су били људи који су их држали, значи видети човека или двојицу, значи ако ви стојите на једном месту вама је досадно а знате да сте далеко од линије ватре, значи и одете сто метара, пронађете истог таквог саговорника седите, причате, и пушите цигаре, значи видети неког човека поред пута, двојицу или тројицу, наоружаних то вам је ко добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није неуобичајено, а кажете патроле где су их држали, шта да су држали патролу или шта?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Целом дужином пута од Зворника до Бијељине ја мислим, ајде до Шеховића сигурно, не до Шеховића, пардон, до Шепка, значи су биле, мало-мало па патроле, мало-мало па патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви до тог дана нисте знали да ту има неких људи заточених?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали да има још негде неких заточених људи?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште да ли игде има заточених?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то никад чули?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде да нам испричате онда пошто то не знате шта знате о Козлуку, дал су ти људи негде исељени?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па сад ћу да Вам кажем, кад смо били у Зворнику, значи први пут пре Скелана, у нашу јединицу је дошао господин Фадил Бањановић и његова жена Мирсада, то се добро сећам, да поразговарају с нама као представници Кризног штаба муслиманског ентитета Општине Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазе код Вас у бараке?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, управо тако. Ја сам се мало зачудио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуда баш код вас?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ту смо били стационарани, значи да смо били у солитеру они би дошли у солитер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, а што код вас небитно где сте?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, то морате питати њих, значи ми нисмо имали челну функцију у Зворнику, да се разумемо, значи било је још јединица али те јединице, назив тих јединица је био формиран према људима који су водили те јединице, значи ако је Вучковић водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо које су то још јединице биле?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Били су јединица, не знам како се зове, значи њихов командант је био извесни Нишки, онда је била јединица, пазите тога имате и на интернету и то је све позната ствар, била је јединица неког Гогића из Лознице, па на почетку је био капетан Драган, међутим он је био врло кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете ми нисмо имали челну функцију у Зворнику, а ко је имао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: На почетку нико, јер можете да замислите град да се шетате рецимо сат времена и не сретнете човека, не можете да замислите, нисте видели ни у једном филму а ја сам видео. Значи сат времена се шетате и не сретнете једног јединог човека и тога има у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, докле то тако траје, колко је то трајало, то стање?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рецимо неких две до три недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после Вас питам у мају, јуну?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Полако, долазе људи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и сад ове све јединице ту Нишки, Игор Марковић?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисте ме разумели, то Вам причам као потврда тврдњи да на почетку није била организована сто посто, бар са моје тачке гледишта, Војска Републике Српске у неком облику како је била касније, значи једноставно ту су биле јединице које су, а јединица рецимо Тигрова је учествовала на ослобађању Зворника, примера ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после тога, причамо крај априла, почетак маја, има ли неко да обједињује све те јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко после тога у мају, јуну да обједињује све те јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, полако се формира нека прича, али ја нисам доживео рецимо на тим теренима да то буде јединица Зворничке бригаде, значи организована на тај начин како је била организована касније, значи била је ту кухиња, били су ту људи који су долазили да једу, да се наоружавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је кухиња?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да је почетак био у неком Алхосу, која је била та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту командант тог Алхоса?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел има или нема?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Има вероватно команднат али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви не знате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам, немојте ме погрешно схватити, нисам Вук Карацић да сам отишо и новина да извлачим, значи ту три милиона имена, значи долазите у једну средину где вам је свако нов, замислите кад би памтио, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се храните, јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то организује?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам ко организује, ми долазимо аутобусом, једемо, имали смо свој аутобус, своје превозно средство, једемо, предамо сервис што смо добили и вратимо се. А каква је организација, ко је организовао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командир извиђачког вода, колко је било водова у Вашој јединици, тој Игор Марковић?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па тај вод није класичан вод у војном смислу те речи, већ је то екипа од четири, пет, шест, седам људи у зависности од рецимо тренутног задатка који треба да се уради, и он се формира од прилике на начин како, ми смо имали један обичај пре акција, ако могу тако да кажем, ко год није спреман и да се данас не осећа добро, сањао је нешто лоше, слободно нек се окрене и нек седне, има посла за њега да остане да чува наоружање и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте Ви односима били са Војином Вучковићем?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: У да не кажем одличним односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били блиски овако?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, он је мене поштовао и ја сам поштовао њега, значи пред војском ја сам малтене њему и салутирао, ја то нисам имао потребу, али то је чисто због тога да би се у јединици знало неко поштовање, хијерархија и тако даље, јер се осетио неки војни дух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли онда знате за његов однос са том влашћу у Зворнику, да ли је имао неке сукобе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Он је нас представљао као, он је морао нешто да ради, јел тако, у неким акцијама није учествовао у неким је учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вас питам.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али он није био нон-стоп у јединици, он није био са јединицом нон-стоп да, као у партизанским филмовима да смо ми негде у пећини, не знам како замишљате целу ту ситуацију са војском, не, ми смо били на некој локацији са наоружањем а он је био капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате нешто о његовом односу са влашћу и с ким из власти и уопште да ли знате ко је држао власт?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, не, чак и да кажем нешто што сам можда некад начуо врло би било непримерено с моје стране да то изнесем, јер не могу да станем иза тога, ја сам иза свега што ћу овде рећи ја ћу стати и морално и кривично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам ни шта сте рекли, верујте ми, и колко сте рекли, шта год Вас питамо Ви слабо нешто знате. Да ли знате да је Војин Вучковић имао проблем неки, да је упадао у неки штаб ногом, с неким Тополом, да је нешто имао сукоб с неким челницима, то наш оптужени један говори да је он био ту, његова јединица потпуно разуларена, да је правила проблеме у граду, јел дошо до Вас податак да?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: А како мислите разуларена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па лепо, јединица страх и трепет у граду, нико од њих ништа не сме, каже тај Жућа упада, шутира, улази, јел Вам то познато обзиром да сте у одличним односима са тим Жућом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, мислим да се сећам једног инцидента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за такву ситуацију?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим да се сећам једног инцидента али он мени није причао детаље нити сам био присутан кад је он неком ногом развалио врата, али мислим да је то утолико прича била честа да је вероватно истинита, с тим да припадници те јединице ја не знам какав су хаос правили по граду, стварно ми није познато, значи ја могу да се представим на ратном простору што и можете да закључите не само из овог овде предмета, већ из предмета вероватно који водите и са којим се сусрећете у свим овим поступцима, на Косову или тако даље, значи да ставим чинове неке и да се представим као припадник неке јединице. Нисте ми мало пре дозволили да кажем, пазите ја сам дошо из Ваљева да кажем неку истину, а Ви сте рекли немате много времена, како ја Вама да објасним да су се двојица или тројица представили као припадници наше јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: У једног нашег човека пуцали. Али нисам завршио целу причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи остале су похапсили, а припадници наше јединице, значи ја лично и још двојица смо затворили тад све кафане, а ко је дозволио да те кафане буду отворене мене не занима, значи знам само једну ствар, на ратним подручјима алкохол не долази у обзир, значи ми смо тад затворили све те кафане које су биле, то је могло да се уради и раније, да ли ме разумете. Е сад, они који тврде да су припадници Жућине јединице, да не кажем Вучковић Војина правили неки хаос ја би волео да ми кажу који, јер ја, мени то није познато искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, наш првооптужени Брано Грујић који је био председник Привремене владе, јесте ли чули за то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га упознали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Можда сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је то било страх и трепет у граду да нико није могао да командује, да су била пуцања, шенлучења, пијанства, да нико није могао да се супротстави да је тај Жућа исто био такав, једноставно да нису имали контролу над њима, да је Жућа био командант града, да је био главни, имате ли Ви таква сазнања, јел то истина? Многи сведоци овде кажу Жућа је био главни, чак је у једном тренутку био командант града, хтео да се прогласи, јел то тачно?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ако је био он командант града, ја не знам, можда је и био, онда сам ја вероватно био потпредседник тог града или тако нешто, али мени није позната таква чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то познато?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не. Ја могу да Вам кажем шта је мени познато, почео сам ту причу мало пре, кад су дошли Фадил Бањановић и Мирсада Бањановић код нас у јединицу, значи Жућа је мене и још тројицу од којих се један није долично понео вече након тога па смо га одмах удаљили, послао у Козлук, тада је у Општини Козлук, значи они су предали наоружање цивилно, ми смо учествовали у преузимању тог наоружања, ја не знам да ли је још неко из да не кажем легалне власти ако ћу да кажем ево сад легална власт да су то људи који су окарактерисали ову јединицу као неку лошу, е сад, тад је тренутно у полицијској станици у Козлику било 18 аутомата од којих је можда пет или шест било пушкомитраљеца остало је било оно АБ2, значи класична деведесет, полуаутоматска пушка, ја лично са тројицом људи и са резервним саставом милиције, односно редовним саставом милиције кога су сачињавали људи из муслиманског идентитета патролирали данима и ноћима кроз Козлук што може да Вам потврди и Фадил Бањановић, и чували мир у том месту, јер су људи лепо рекли под претпоставком да ми овде неможемо се држати, пошто је Зворник освојен, тамо нека Бијељина, не знам ни ја који градови, већ значи, људи су, а близу су Дрине рекли знаш шта нећемо да правимо хаос ми

ћемо, ајде да направимо компромис, они су са Жућом направили тај договор и ми смо данима одржавали да не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав договор, да буде мир?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, њихов део, значи ми нисмо разоружали њихову станицу милиције, ми смо могли то да урадимо, без икаквих проблема, не, ми смо са њиховим делом значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали те мешовите патроле?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, имали мешовите патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватила сам Вас, јел знате кад су те разоружане те?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Један припадник из наше јединице, ја Вам само причам као пример, значи не могу да се сетим имена, јер то може Жућа да се сети, да не кажем Вучковић Војин, он има памћење баш екстра, отишао и на своју руку отео ауто једном човеку у Козлуку, тај ауто је сутра био враћен, тај човек је прошао између нас и добио оно што је заслужио два пута, после тога су му скинути чиновни и пребачен је преко моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи ја Вам причам о јединици која је била у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате каква је била ситуација док сте Ви тамо патролирали, безбедносна у Козлуку?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Одлична, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел их неко угрожавао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Однос са Кризним штабом, ја сам био нон-стоп малтене, значи са, одржавао контакт са Кризним штабом муслиманске вероисповести у Козлуку, значи који је био, то је била нека џамија, па иза, не знам ни ја, има нека кафана, не знам тачно. А био је Кризни штаб српски, са њима је контакт одржавао тај Микац из Руме, оног тренутка кад смо ми отишли, ја сам лично ишао на састанак са још једним човеком у Шеховиће, била је ноћ кад се очекивао неки напад значи на појас, тад смо и подигли људе и отишли према, на прву борбену линију, после четири, пет дана, а у међувремену су се појавили неки Крајишници у Зворнику, не знам одакле, певали су по цео дан, то сам морао да, оне њихове песме, немам ништа против, али по томе сам их запамтио, е после је била прича да кад сам ја свратио до Козлука, значи један дан, не знам кога сам тражио, да ли Микца, пошто је он врло често био у том Кризном штабу, чак је и тад причао да је имао проблема тамо са Србима, јер Срби су тамо у мањини, у том месту и да су они хтели да направе хаос и они су знали ако направе хаос ето јединица са свих страна од Муслимана неће остати нико жив, та је била варијанта, међутим ми смо ишли на тотално другу варијанту, значи чак шта више питали смо људе шта треба, ја се сећам да смо једном тамо набављали храну за канаринце, можда је то смешно овде, али то није уопште смешно, људи су нас стално, а тај однос је први направио значи у том месту а ми смо наследили то, они су се повукли, ја мислим да је покојни сад, он је кум Арканов Пеја, такозвани генерал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се тај повукао из Козлука?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Повукао се, они су отишли после седам дана, мислим четири, пет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли били у мају, јуну, тај Пеја и то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не. Кажем Вам од пада Зворника они су врло брзо отишли и тако да, значи ни једном Муслиману није фалила длака с главе у Козлуку, нити му је фалило било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи одговор на моје питање да су они били ту безбедни?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Само ми није јасно ко сад то прави хаос, ко шенлучи и тако даље, оног тренутка кад се наша јединица повлачи према борбеној линији ја долазим после четири, пет дана и затичем општи хаос у Козлуку, значи ни једног Муслимана више није било, они су претерани већ аутобусима или шта ли, а у Козлуку је била тотална пљачка, то сам видео, а то нису радили људи, Жућа није ишао, нити неки тамо из неке јединице, већ мештани, ја никад нећу заборавити слику да неко носи замрзивач у цивилном оделу а ставио бомбу овако за опасач ето да би се видело да је војник и смеје се, пун среће што је узео замрзивач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам није у оптужници него нам је у оптужници то, одлазак тих људи из Козлука, сад видим Ви не знате о томе ништа, јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, ми смо били повучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Чак има и теорије да смо били због тога повучени одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да Вас повуче? Ко Вас може повуче?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, ми смо добили, ја Вам опет причам већ пети пут, стварно немам намеру више, значи ишли смо у Шеховиће ноћу, Андрић потпуковник, пуковник шта је био тада, били су људи капетана Драгана, они су се врло кратко задржали пошто колко сам ја чуо Младић је њему наредио да се купи из неких разлога, није ми јасно, из Босне, али били су тад присутни, и рекли су од Ораховца, значи десну страну Хајази, према коти 602 то држе Жућини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то кажете то је било раније, ја Вас питам за Козлук, четири, пет дана кажете ми одлазимо и враћамо се нема Козлучана?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, не. Оног тренутка кад ми долазимо ту значи после четири, пет дана се одрађује Козлук у негативном смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко вас је, кажете сигурно су нас повукли, на кога мислите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Жућа, Вучковић Војин, значи увече каже Зоране иди на хитан састанак у Козлук, у Шеховиће, ја га нисам питао ни зашто, ни због чега нити било шта, значи ако ми је рекао да у једанаест или у један сат ноћу кренем сам, значи на пут који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте мало. Кажете повукли су нас, ко, на кога сумњате, јел ме схватате шта Вас питам, да вас повуче да би се одрадио

Козлук, то сте рекли, то Вас питам, ко вас може да повуче тако, да вас склони да би се то одрадило, ко је тај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нећу да правим неке инсинуације на неког, ја сам реко с техничке стране како је то одрађено, ми смо се повукли после три дана никог нема у Козлуку, ја питам једног из Кризног штаба јер сам га препознао од Срба, реко шта радите овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козлучанин?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Он је реко шта хоћете Ви сте ушли у Калесију и то је био његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, то морате њега да питате, ја сам се окренуо, сео у ауто, изнервирао се и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Вама реко Жућа, ко да се повуче, Ви и ко још из Козлука и да идете на састанак?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Није нама нико рекао да се повучемо из Козлука, него испред сад не знам како се зове установа где је била смештена Зворничка бригада, која је то фабрика била пре тога, али зна се на којој локацији су биле, ето ту сам био испред, јер је ноћ била и он мени ужурбаним гласом каже морам да идем хитно на састанак, ја палим ауто, одлазим, стављам наоружање поред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел остаје неко други у патроли у Козлуку, Ви једини?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко други осим Вас?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, остало је пар људи али тад у том тренутку значи то је све повучено, ко их је повуко, вероватно је Војин повуко јер они нису смели сами да оду, значи то морате питати њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је нама рекао ко је то урадио, ја Вас питам, Ви сте овде данас сведок?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам прича да је у мају месецу било неко протеривање ваше, како је то изгледало, тај први излазак да кажемо из Зворника, како излазите први пут из Зворника па кажете после враћате се па идете на Црни врх и тако даље, зашто излазите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам лично значи са наоружањем, то је било пар противавионских интервеза и наоружањем, прелазим Југословенску страну под пратњом идемо према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам објасните како се то дешава под пратњом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Према Скеланама и улазимо у Скелане, чини ми се да су Скелани, Братунац, више не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што под пратњом, ко вас прати, ко вас ту склања, како то, опишите нам то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пратња није била у смислу милиције нити било шта, не могу да се сетим, то је била ноћ кад смо ми требали да идемо да се припојимо тамо некој јединици да не знам појачамо бројно стање, оружану силу или већ како, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево наш оптужени Бранко Поповић који је за време тих догађаја у Зворнику имао псеудоним неки Мајор Марко Павловић, тако се представљао, каже он да му то није право име, нам је рекао да је он и неки начелник полиције Маринко Василић да су позвали Жућу тада у мају и да су га питали какве то људе убијају, муче, пребијају на Економији, Жућина група, како су они чули, и каже онда да је Жућа одбио да каже да ли су то његови припадници јединице малтретирали те људе затворене на Економији и онда каже увече је била седница штаба, упознати су сви чланови о догађајима на Економији и пошто Жућа није хтео да каже имена лица која су то радила на тој Економији, саопштено је Жући да цела јединица мора да напусти територију и онда нам и Жућа прича да су ту дошли неки тамо у бараке, полиција, велики број полицајаца и да сте ви избачени. Јесте ли Ви присуствовали том догађају, јел био тај догађај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта, прва и основна ствар ја и не знам где је Економија у Зворнику, значи оно што знам ја сам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољопривредно добро у Каракају?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, не знам за тај случај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Добро, да ли се Жућа распитивао да ли је неко радио неке злочине над неким затвореним лицима између вас, да скупи јединицу па нешто да се распитује, да пита Жућа?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли сте тада када сте излазили у пратњи јесу ли била нека војна лица, неки пуковници, потпуковници, јел Вам говори нешто Ступар, Грујичић?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим да ми Ступар говори, мислим да су неки људи били у касарни кад смо ми одлазили за Склане из те јединице, Мића Ступар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, војници његови, припадници неке његове јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су Вас они шта?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нису нас, ја се не сећам да је ико мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спровели?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Приморао, спровео било где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да ли ме разумете, значи апсолутно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте истерани, уопште се не сећате да сте истерани јел?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам на који начин ја нисам истеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, оптужени каже ви сте.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Као што сам био истеран ситроцелцом у Србију, са два камиона муниције и којечега. Мислим да се то не може назвати истеривање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени каже да је ишо у штаб ваше јединице у тим баракама код моста и да је речено да цела јединица мора да напусти територију?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Можда је то речено Вучковић Војину, мени не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама не. Да ли сте Ви лично добили неку потврду да нисте чинили ратне злочине, дал сте нешто такво тражили, или, оптужени каже да је Жућа то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, да Вам кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Условио.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Има људи који се бране рецимо амнезијом или било шта, ја се детаља мог боравка на тим просторима апсолутно сећам и бојим што би се рекло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колко дана се Ви враћате, кад одлазите то, тај први пут и после колко се, колко остајете у Србију?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па одрађен је један, односно неколико дана је била акција, онда се враћамо у Србију, ту остајем можда 10-15 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Скелана идете у Србију?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да. И враћам се поново у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново се враћате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте плате примали, јел можете то да нам кажете?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Плату, нисам ни примао плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте примали плату?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично, а други?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Примали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други су примали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, мого сам и ја да је примам али нисам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога су примали плату?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим није ми била потребна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је плаћао те плате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Добијао сам гориво на пумпи на потврду коју ми је издавала тад да ли Зворничка бригада, да ли, не знам ни ја, потврда је била легална, нико је није штампао, мислим од нас, могла је да се подигне 10 до 20 литара горива, имали смо храну, имали смо, мени апсолутно, а ја нисам тип човека који је ишао по кафанама или тако даље, тако да ми новац уопште није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је добијао плату, од кога и како, дал се тога сећате? Пошто Ви нисте.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да су, да ли су људи сами ишли тамо у Зворничку бригаду или је неко ишао, мислим да је Микац био задужен за то, морам да га зовем Микац, мало је смешно али стварно не знам како се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је ишао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па ваљда тамо у ту бригаду, значи добијао је новац, листе где су људи потписивали да су примили то и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ће бити да је неко узео Вашу плату, ево да видите овде, дођите.

Констатује се да се сведоку предочава документ под бројем 021.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: А шта је ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списак рањених, па онда доле каже Матић Зоран, Ваљево.

Констатује се да се сведоку предочава документ под бројем 02184095 на коме је дописано Матић Зоран, Драгачка 9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ту живели?

Ваљево, послати лични доходак за мај, до 17.05.1992.

Неко рече да Вам се пошаље а Ви нисте добили вероватно.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико се ја сећам постојала је прича у јединици да једну или две плате нису исплаћене али тај део приче мене апсолутно није занимао, ни ко је био задужен за те плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се причало да је неко то узео, неовлашћено?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Човек који је био задужен за то је тај Микац из Руме, морате њега питати, ја сам реко, ја сам у Козлуку причао са тим људима он је причао са српским Кризним штабом, а ко је и шта одваљивао врата тамо, била је прича да је се Жућа посвађао са неким да је развалио врата, да ли је био покојни Топола са њим, дал није, како, из ког разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било, у другом наврату, у првом наврату вашег боравка, кад се то десило?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам стварно, кратак је то период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате јел. А јесте ли чули за неког.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: А могу да кажем рецимо при првом или при другом па то да испадне контрапродуктивно, у нечију штету а не бих волео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Филиповић Синишу-Лопова?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам одакле му тај надимак, јесам како да не, он је био припадник моје јединице и чак смо имали неке акције заједно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули за Драгутина Драгићевића?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Има ли неки надимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за надимак Босанац, Војвода?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Босанац да, претпоставио сам да је то али нећу да инсинуирам безвезе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он био с Вама?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите он је, морам да направим овде једну паузу, значи ја нисам имао увид ко је у нашој јединици, кажем нашој јединици формално у Вашем контексту правно заведен. Значи људи између јединице су се нон-стоп дружили, значи чак је било неких примера колико се ја сећам рецимо да неки припадници моје јединице седе са припадницима друге

јединице, јер знам да нису моји, бар неких људи се сећам и седе и друже се и шта ја знам, тако да ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Филиповића.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Филиповић је био самном у јединици и то смем да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и тамо на Црном врху и?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али тај други Босанац, Драгићевић Драгутин или већ како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и он био у јединици?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па ја не знам да ли је он био у јединици са неким, чини ми се да сам га виђао у неком, био је ближе са неким људима, али мислим да ја нисам имао ниједну акцију с њим нити ја мислим да је он учествовао у неким акцијама тако да ја мислим да није био припадник формације, али можда јесте, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали једницу «Пиварски»?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, била је и та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су они припадали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нишког сам рецимо и знао, Пиварског стварно никакав контакт нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали неке људе из његове јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, ја нисам знао тачно ни колико људи има у мојој јединици. То је било, значи дођу људи данас, значи ја га први пут видим, значи ето ако се сусретне с њим, значи сударим са раменом не могу да га питам ко си или шта си, ако то не урадим ја немам уопште апослутно разлога да га питам било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А поменули сте војна полиција у једном тренутку је реаговала. Ко је командовао војном полицијом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Како мислите у ком смислу је реаговала војна полиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте рекли чак су ту и војни полицајци дошли, да Симине ове? Ко су били ти, коме су они припадали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Они су припадали, да не кажем том делу зворничке бригаде будуће, ту им је био центар, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Студеног?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, он је био, е да, он је био ја мислим командант те јединице, можда је био неко иза њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих војних полицајаца?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али оперативно и њега сам баш срео у неком кафићу, не знам ни ја неколико километара пре него што сам ја лично позатварао те кафане и питао сам шта да радимо, јер ја сам прво тражио од њега. Да, било је ту ситуација да се напрасно једна јединица Гогићевих нашла поново у Зворнику наоружана и провоцирала неке наше људе. Значи, да не би дошло до тога, значи, а да не кажем људи су се већ наоштрили, значи мало им треба, имају наоружање, значи, ја сам ту комплет све стопирао. Жућа није био тад у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ноћ пред Ваше хапшење тамо, лето?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим да јесте. И отишао да јурим Студеног, јер он је био, да не кажем ту, ајде да кажем неки представник неке ајде легалне. Ако су нас звали паравојска, е сад питање је како паравојска имаш дозволу за гориво, за јело и да не кажем шта, на крају крајева и те плате, тражио сам њега да он прво реагује, односно да ми идемо с њим, да он реши ту ситуацију. Не сећам се тачно шта ми је одговорио, али врло резигнирано, значи у фазону решите ви то сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта знате о тој војној полицији, јесу ли они негде интервенисали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вратили се брзо код нас. Ја се извињавам, само да завршим јер врло је битно, бар по мени. И вратио се и, јер они су чекали само да се ја вратим и још један, једва сам их измолио да сачекају и зауставио неке у могући конфликт, било би стварно крви да је било и то се решило. Значи, сутрадан је Жућа дошао, разговарао са представницима Гогићевих и не знам ни ја, можда чак и ја, не знам ни ја како се то завршило. Углавном тад рецимо ја сам ишао код тог Студеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он седео тамо у тој команди, где?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, нашао сам га у неком кафићу, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не том приликом, него иначе где је било његово седиште?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Е то не знам. Да вероватно ту у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали те војне полицајце по граду? Јесу ли они имали неке активности? Јесу ли неког хапсили? Јесте ли видели некада неког?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам како би их препознао. Не знам стварно како би их препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда по белим опасачима. Они ваљда носе то, јел'?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било таквих?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па знате шта, на почетку рата, значи ви нисте имали ни класичне радио станице рецимо ручне што је основна нека комуникација, а камоли сад да можете војну полицију да обучете у бело, диверзанте, не знам ни ја коју боју и тако даље и тако даље. А и зашто би вас то занимало, јер ви кад гледате са те стране вама изгледа чудно, рецимо како се неких ствари сећамо а неких не, али видите човека наоружаног на улици са овом или оном униформом то је апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи одговор је нисте виђали с белим опасачима, јел' тако?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вероватно јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вероватно јесте.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вероватно јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али виђао сам и друге са белим опасачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У почетку сте поменули ето тако.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: За које знам да нису били припадници војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте виђали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Људе са белим опасачима за које знам да нису били припадници војне полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то, је ли имате неко име?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рецимо сиви или бели орлови, ко је год имао бели опасач он га је носио, да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи нема нико да то контролише, немојте то посматрати као организовану војску, као што је наша војска. Војска која једноставно полако почела да се формира из свих сегмената и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратим само још на ове патроле, док Ви идете по том Козлуку колико Ви времена проводите ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па зависи ја један дан рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док Вас то нису кажете повукли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Добро се сећам тог термина што се тиче једног трагичног догађаја, али рецимо не сећам се датума кад је убијен у Малом Зворнику доктор Видовић, ја тај дан сећам се трећи дан нисам спавао. Значи трећи дан, мислим три дана и две ноћи да нисам спавао и то ми је рекорд који обично причам да је врло тешко, а био сам нон стоп у патролама у Зворнику, у Козлуку, е и тај дан кад сам дошао, кад сам рекао не могу више, значи крај приче. Мене су пробудили ту ноћ, ја сам рекао људи јесте нормални знате да ја нисам, па каже десило се нешто страшно, убијен је доктор Видовић, па реко жао ми је, жалим случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док сте патролирали Козлуком, јесте чули рецимо ујутру дођете па кажу ноћас се пуцало нешто, у мају, у јуну, је ли било неких?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, у патроли у Козлуку, сам чуо људе да репетирају оружје на нас са прозора, а нико није пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте чули да рецимо Ви нисте били у Козлуку а они кажу јао јуче, ноћас се пуцало или нешто, да ли је било неких напада?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Био је неки инцидент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко рањен, јесте чули?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, не сећам се тога, био је неки инцидент, јер су тад ми кад смо покупљени рекао је да хитно треба да идемо тамо јер Срби из кризног штаба су неку направил глупост. Е сад не значи да су сви, да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју глупост, шта конкретно?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам, није ми дефинисано, значи то су жаргони, да ли ме разумете, неће он сад мени да прича док се возимо, е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да је по Вашем сазнању њима ту било безбедно у Козлуку?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ником није фалила длака са главе док је јединица Игора Марковић била у Козлуку. Знати то можете да питате било ког Муслимана који ће да прича истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли постојала опасност да се њима нешто догоди, да неко уђе у то село, да их отера?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта, ми смо патролирали тим селом, значи нико са стране док смо ми били ту, ја вам опет понављам, а опасност за једног иоле обученог војника ући у неки град, значи и направити неки хаос, то вам је као добар дан, зато се и зову неке јединице диверзантске, значи ако је неко хтео он је могао направити хаос у року од 5 секунди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите неку диверзију или нешто?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И да то више не буде та хармонија која је била, ако могу да кажем хармонија. Јесте била хармонија, људи су били сретни што смо ми ту, значи ја то могу да потврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, обзиром да ту боравите да ти људи желе да иду негде, јесте причали са њима?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Баш ми је интересантна једна ствар, да Срби за ту јединицу значи Игора Марковића, кажу да су они убијали и не знам шта радили, пазите ја се одричем од тога да није био један Вучковић Душан алијас Репић, он није нормалан човек, значи не могу да употребим теже изразе према неком ко стварно није нормалан, јер нормалан човек не би урадио оно што је он урадио, значи да се разумемо, а на пример знам врло добро шта би рецимо представници те муслиманске власти рекли рецимо за нашу јединицу, а они нису правили тај проблем, и то баш ми не иде у главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас да ли је неко од козлучана некад Вама рекао да они ту више не могу, да морају да иду, да се исељавају, јесте чули Ви да има ту, јесте чули касније, нисам завршила извините, само нисмо завршили ону причу, ви се сад враћате кажете неко вас помера и ви се враћате и видите тамо хаос, пљачка, је ли сазнадосте ви зашто су они исељени? Под којим околностима и ко је то урадио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам стао са аутом на сред, да не кажем ја сам то замишљао као средину, близу тог кризног штаба где сам нон стоп свраћао, односно преко пута тог кризног штаба да будем тачнији, ево сад сам се сетио и та њихова станица милиције, и ту зауставио једног човека кога сам препознао из кризног штаба, значи мало пре сам то рекао. Питао сам га па добро побогу шта се дешава овде, мислим да не кажем продерао сам се, каже шта хоћете каже ви сте опљачкали Козлук, овај Калесију, не знам ни ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А па као то могу и они?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам шта је подразумевао под тим, значи да је подразумевао нешто што се десило, ја нисам блесав да то кажем сад на овом суду, али да вам причам тачно малтене сам се цитирао, ја сам запамтио то, ја сам слегао рукама, да је било двојица, тројица људи који то раде, ја би то зауставио, значи са пар људи које би било, а кад видите да је то мравињак кренуо и да свако носи шта му је воља, можете да замислите ту ситуацију, значи прилично тешко, али ја сам то доживео, ја сам окренуо ауто, потписао и вратио сам се на Црни врх, односно да тражим Вучковић Војина да га питам шта се дешава у Козлуку, јер ми он није дефинисао шта и онда сам га питао, међутим Вучковић Војин је врло специфична личност, да не кажем ментална.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали ко је њих иселио и из ког разлога?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Била је прича да се населе ти Крајишници, значи била је прича, после коју сам ја сазнао, ето та је количина људи који су дошли из Крајине, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то једино место које је исељено на територији општине Зворник?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја вам опет подвлачим, значи то је прича коју сам ја чуо, значи није прича коју сам ја чуо од неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па схватила сам, рекли сте била је прича. Да ли је Козлук једино место које је муслиманско и исељено са ове територије ове општине, по Вашем сазнању или је било још неких места?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам сигуран шта се десилоса Шепком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте чули за Дивич, оно као полуострво тамо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите Дивич ми је познато само као локација, значи верујте ми значи моја локација куд сам био, значи је била у Козлуку једно време и локација Ораховац до да ли се то звало Брезик или Брезов, није битно то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули да су у Дивичу неки мушкарци одвојени или жене и стављани?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, рекао би вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Рекао би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте на почетку, ето тако су причали и неки Милош Павловић, ко је тај Милош Павловић?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Милош Павловић је синоним који је, односно израз који је нон стоп владао на тим просторима, одређени Милош Павловић и тако даље да је он неки председник извршне власти или не знам ни ја шта, али верујте ми то мене не занима цела та прича, али је врло, врло често употребљаван као израз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име тог човека, је ли то неки човек постојећи или не?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па јесте али била је прича да то није његово право име и то је то, мало пре сте рекли које му је право име, ја тог човека и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кажете није му право име, али шта сте чули за тог човека, шта он ради ту, има ли он неку улогу ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Он је био председник општине, да ли је био предсеник општине, да ли је био подпредседник општине, да ли је био шеф кризног штаба, стварно немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Филиповић Синиша, Ваш саборац.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Човек који је био негде у врху власти, тако, дефинитивно ако коју функцију тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилне власти или војне?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ни то не бих знао да Вам кажем али да кажем мислим да је цивилне, било би мало необиљно са моје стране јер нисам баш сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни, добро. Да ли сте знали за постојање Територијалне одбране у граду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, пошто нам у старту војска није била ни формирана као целина, Војска Републике Српске, вероватно се то у почетку

звало Територијална одбрана рецимо тако нешто, претпостављам, значи кризни штаб и Територијална одбрана, то се тако ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте тамо војник на тим теренима, нама причају овде многи сведоци да је у јуну месецу било неко свечано постројавање, заклетва, Зворничка бригада се формално оснива па неко тамо у касарни тој кажу касарна «Стандард», ту се полагала заклетва свечана, јесте Ви били ту, јесте присуствовали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била Жућина јединица ту позвана?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, знате која је ту прича била, колико сам ја сазнао од Вучковић Војина, значи питао сам ја њега реци ми какав је сад тренутно статус наше јединице, ајде да кажем једном или два наврата, јер сам осећао да има неких проблема у вези тога, значи оно на чему је Вучковић Војин инсистирао, бар је мени тако рекао, значи то је да наша јединица буде значи легално прикључена тој новоформираној Зворничкој бригади, али да буде у целовитости, значи да не буде 10 људи из те јединице иде на једну страну, 10 на другу, 10 на трећу, а што рецимо тадашње власти нису дозвољавале из неког разлога које морате да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли он то одрадио то што кажете да будете, а шта кад нема бригаде коме онда?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, ја знам шта сам ја радио на својој страни, значи да сам ја радио тај поступак вероватно би он могао рећи, е био сам ту значи добио сам такво и такво обавештење, значи може или не може и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војин Вучковић овде сведочи управо да је он под ратним штабом ТО Зворника, да је он тражио изричито и добио је задовољење за тај свој захтев, а наиме да добија сва писмена наређења од тог команданта ТО, каже да је баш стриктно инсистирао на томе, је ли Вама то познато?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вероватно то вече, значи испед тог «Стандарда» сам ја и био кад је он вероватно можда и добио да ли писмено да ли усмено наређење, кад ми је рекао пакуј се и иди за Шеховиће, добио је инструкције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он прича о мају месецу, о мају месецу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја не могу да се сетим, пазите било је ту још детаља значи он ми је рекао рецимо иди за Козлук одабери двојицу, тројицу људи, он ми је рекао иди тамо, иди овамо, ја сам то тако и радио, али да сам требао да примам плату, да сам требао мислим да сам јео ту у тој једници, значи да сам имао дозволу да сипам гориво, значи са печатом те бригаде или већ како општине или не знам ни ја чега више не могу да се сетим шта је писало на тој потврди и то је такође тачно, значи ја не могу доћи, ја се извињавам у неки град и рећи е ја сам припадник те и те јединице ајде сипај ми гориво, не долази у обзир, значи прво потврда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је писало на тој потврди?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Потврда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко издаје потврду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам издавали је ти у «Стандарду», мислим ко не знам ни ја, да ли ТО тад био или новоформирана војска или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом кад Ви одлазите кажете за Склане, је ли и Жућа са Вама отишао заједно? У истом наврату?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, Жућа је доста времена проводио у тим назови разговорима са представницима власти или тако, једностано није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате с ким је проводио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па није моја дужност да знам, значи ни по војничкој хијерархији није моја дужност да знам, значи претпостављам да је радио исправну ствар и да је трошио време на исправне ствари, можда је седео негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Миодрага Мију Павловића?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То је један човек који је тамо, мештанин ето, мештанин који се прикључио тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашој?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, сећам се и кад је дошао у ту јединицу, заједно са неким Бобаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вас или?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вас је дошао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он имао неку функцију или нешто?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па да Вам кажем нешто, он се самозвано прогласио за неког Жућиног заменика, а то је самозвано, али то је тек касније, мислим то је мени смешно и насмејао сам се на крају, значи човек који је онако доста причљив у том фазону оно баш правом босанском и једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки контакт са полицијом, нека евентуална садејства или неког да сте упознали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесмо, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, јесте ишли у борбе са њима или?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, значи пар пута, не могу да се сетим да ли једном, два или три пута, мислим да је било пар пута, рецимо када су била непријатељска дејства на цивилне положаје, не могу да се сетим која су то села све, кажем вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли онда идете заједно у борбе, ко Вас ангажује?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Они иду позади., не смеју напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њих ангажује, ко вас, ко командује?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Немам појма значи ко је њих ангажовао значи два аутобуса милиције са 4-5 оних аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и дођете горе и ко је горе главни на терену?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам како Ви замишљате рат, пазите дођете у ситуацију да се све пуши, и сад морате да питате ко је главни, не искачете из камиона, значи заузимате најбоље борбени положај који Ви можете да замислите и гледате да одговорите ватру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви служили војску?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, па да ли знате по правилима на положају, је ли може да буде 3 команданта на истом положају за 3 јединице или мора да буде један?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас само питала да ли Ви знате, Ви ако не знате реците?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знам ја све то, али гледајте овако у једној ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иду кажете два аутобуса полицајаца и 4 аутобуса?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не 4 аутобуса, ишло је пар камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад горе долазите и?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па полиција је случајно омашила пут, значи случајно омашила пут и ми смо отишли тамо и одрадили шта смо требали и ми смо дошли после 2 сата као нама у испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једна прилика, је ли била нека друга прилика, мало пре ми рекосте делујете заједно, значи ова прилика њу апстрахујемо је ли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не апстрахујемо, зашто. То је прилика која стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у тој прилици не можете да ми одговорите на моје питања, ето.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: На које питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко командује кад заједно се борите Ви и полиција, то Вас питам?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па је ли треба неко као у партизанским филмовима да каже оно напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али да знате ко је ту за ту акцију, ко је за ту операцију надређен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите ми смо добили значи информацију, значи ми смо седели тамо где нам је било седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Добијамо информацију да су нападнуте српске куће на том и том положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не могу да се сетим, од Вучковић Војина рецимо из команде је неко рекао, из било чега да се пакујемо, значи у камионе наоружање, идемо у року од 5 минута, значи како је ко стигао значи на терен, не можемо ми се спремати 2 сата па отићи на терен и видети шта знам ко је главни или било шта, значи ми идемо као јединица, значи за нама се негде створио један или два аутобуса, да не лажем сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиције?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам сигуран један или два, значи са њиховом пратњом значи ајде да кажем пратњом, значи возило милиције испред где пише «милиција», «полиција», већ како је писало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И који су покушавали чак на разглас, ми смо се смејали да певају неке песме, буди бог са нама. Они су ишли иза и како смо пришли рецимо тој локацији где је била кризна локација, они су једноставно зауставили аутобус, нису као могли да окрену и тако даље, у ствари плашили су се да изађу горе, али су отишли и до километар испред локације, али ја не могу вама сад рећи ко је главни ту, значи ми смо добил ту информацију да идемо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само једном је то било у покушају садејство, је ли тако, садејство остало?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мојој јединици је био главни одговорни Вучковић Војин, све информације значи и све наредбе сам добијао искључиво од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Е и тамо кад сам био на неким састанцима значи све што сам добио од информација ја сам њему преносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашем сазнању да ли је неко од припадника ваше јединице правио неке проблеме, ту боравио неконтролисано на тој територији града, лично неког појединца да знате осим тог Репића што кажете тај дан?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па рекао сам вам да је, ми смо имали проблем јер је доста људи се представљало као припадници наше јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, нешто што нисмо чули, је ли има, да Ви знате на пример да је неко правио проблеме да нико не сме да?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Постављате ми исто питање, једини који кога ја знам да је био проблематичан и на крају се испоставља да је тако јер ја сам имао проблем далеко пре тога Дома културе са њим, значи лични проблем, објаснио сам вам какав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И скренуо Жући пажњу на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог проблема, шта осим тога што он пије, јесте имали још неки проблем, то кад сте дошли тамо па видели да је он убио те људе, односно Ви седели у колима, пре тог проблема јесте чули да је тако нешто још урадио? Убиство, малтретирање, шиканирање неко, мучење неких људи?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, пре или после тога је било приче, али да ли пре, да ли после тога стварно не могу да Вам кажем, не желим да тврдим то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве приче и од кога?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да је, морам да употребим један израз који није премерен овде, значи ствар је тотално је 180 степени, али мислим да је он после тога догађаја у Челопеку, у том Дому културе стекао ту славу у негативном смислу, па је он од тад постао познат у народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чуло за тај догађај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, значи мислим пазите постоје људи, значи ја ћу вам опет рећи већином су то мештани, њих могу и да разумем, значи који су људе који би ликвидирали већи број припадника неке друге националности, били већи Срби, то је трагедија овог друштва, трагедија овог народа, ја сам вам рекао мало пре и оградио сам се од тога, значи како ће неко други да доживи то, ја сам га доживео тотално негативно, али вероватно је било људи

који су причали неке бајке о том Репићу, да је Репић позитивна особа, да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сведок неких размена да су се неки заробљени Муслимани размењивали за Србе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са неких других локација, Тузла или тако нешто?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам био сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да се неко уопште, да има неких људи негде заробљених па да се размењују?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па било је прича, пазите било је прича али било је ту и у радио вези доста информација рецимо, та радио веза је функционисала 24 сата дневно, 99% је био шунд да гори не може бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се чује ту везано за ово што нас занима, не за то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па било је ту неких рецимо ствари да се неко паметан укључи и са једне и са друге стране рецимо и да буде нека нормална комуникација јер то је трајало врло кратко, рецимо да они кажу е на пример хвала Вам за ово место, значи што рецимо освојили смо га али није било малтретирања, а каже за ово друго осветићемо се на овај или на онај начин. Која су места и шта много ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас и не питам, верујте питам Вас размене људи затворених да ли сте чули, то сам питала.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па између осталог било је и тога, значи али да ја Вама кажем сад где се извршила размена људи, колико је људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули да су били неки људи затворени у граду, у неком суду за прекршаје бившем у Новом извору, тамо код општине?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико се ја сећам био је један затвор који је био, сад ћу да вам кажем, био је у том «Стандарду», значи један затвор, значи њихов примитивни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту кога затвара?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па ту ја мислим војна полиција или већ ко је затварао неке људе, између осталог чак и неке Србе који су правили изгреде и тако даље, значи били су затвори ја сам био присутан рецимо пар пута кад су доводили неке Србе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали је Вама познато да је неки припадник ваше јединице направио неки затвор, да је држао неке људе у неком затвору? Рече нам овде један.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам где би локација тог затвора могла да постоји, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу паравојске држале затворе?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Паравојске, значи било је доста паравојске, не знам где би могао да буде затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и Жућини?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја Вам кажем опет, значи наша локација је била инжењеринг, значи станица, железничка станица, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате сазнање да је неко од Ваше јединице негде формирао неки затвор? Ако имате, ако немате ништа.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, никад чуо за такво нешто нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули да је неки цивил убијен у Зворнику у овом периоду? Ми овде имамо пуно мртвих и у овом предмету, има и неких нових предмета, да ли сте уопште чули да је у Зворнику у пролеће 1992. године, неко убијен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Што се тиче цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у борбама, борбе нас не занимају, то није предмет ратног злочина, цивили да.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Што се тиче цивила, пазите, нема града значи у бившој Босни и Херцеговини где цивили нису настрадали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо мало конкретно за Зворник и ако Ви знате неко убиство да нам кажете да сте сазнали.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите било где, Вама је то изгледа смешно, па нисам дошао овде да причам неистину, било где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се уопште не смејем, не знам одакле Вам та идеја.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Кад бих видео нешто слично, ја лично, значи то би био проблем да се тако нешто уради или изведе, значи ја лично нисам присуствовао томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули да је неко убијен од цивила?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Чуо јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам то.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи било је рецимо неких проблема у неком обданишту, не знам ни где је то обданиште нити било шта, ето то сам чуо, али «Економија» нисам чуо, Циглана нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту убијен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Козлук сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је убијен у том обданишту, Срби, Муслимани?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Откуд знам, вероватно Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимани?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У обданишту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу неки Срби убијени?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Или око обданишта или не знам ни ја, појам ми је остао у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су неки Срби убијени, да су затварани због неких убистава и то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: За једног Србина за кога сам чуо да је убијен, у ствари то је неки Србин убио Србина у ствари, припадник неке јединице да је убио Србина негде горе заједно са неком девојком и они су требали да буду оптужени, нешто ја мислим чак прилично ригорозно, то се помињало неко стрељање, међутим ја сам се зачудио кад сам после два месеца сазнао да су ти људи на слободи, не појавила се нека прича која ми није улазила у главу, Српкиња је нека страдала и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нису оптужени ништа је ли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико сам ја чуо они су били ухапшени, али како и на коју фору су пуштени ја стварно не знам, али су били ухапшени. Мислим да се човек звао, даћете ми минут времена, има неки конкретан надимак био је

са неком девојком Лела се звала или тако нешто, али не могу да се сетим имена, висок човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта са њим би после?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Немам појма, пуштен је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуштен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пуштен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Студен јесте чули нешто после за њега, Бранко, после рата?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Студен, ништа лоше мислим ја њега памтим чисто као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте га некад виђали или срели нешто?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ма не, ја сам њега и заборавио. Знате колико људи је ту прошло, гомила људи да се сетите кога то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми господине Матићу јесте Ви били на ратишту у Хрватској?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли са тог ратишта из Хрватске познајете неке људе са којима сте били у Зворнику?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, никог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никога је ли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А овамо кад долазите у Зворник, да ли сте неког тамо препознали да је са ратишта из Хрватске?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам га препознао, јер га у Хрватској нисам видео, али је доста људи причало да је било на неким ратиштима и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А где сте то у Хрватској били?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па знате шта ја сам био у јединици Т-1014 то је Војна полиција, значи али која је имала неке интервентни карактер и нас су слали од прилике тамо где се нека јединица или преживи веће губитке и тако даље, значи били смо на неким позицијама тамо према неким шумама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где, не знам тачно?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Рецимо Ђердап, не знам колико вам значи то, Бршадин, Силос између осталог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а реците ми овамо мало ми је остало нејасно онај почетак авантуристички Ваш дух, па одлазите тамо, одакле Вама да баш одете у Зворник, што не одосте, како баш ту локацију бирате у то време.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Врло је лако сада после 15 година гледати у мене као у неког монструма или чудо који је отишао у тај авантуризам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вам само постављам питања, јер ме интересује, јер ми нешто некако нелогично ми је остало неке ствари.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па ево овако пазите, да не кажем изгледаће смешно, ја сам 1986. године служио војску у Нишу, значи ту сам дао заклетву да ћу чувати част, суверенитет, интегритет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, немојте ту причу, ја Вас конкретно питам а Ви ми одговорите на питање, да ли у Зворник одлазите да Вас неко позива или Ви онако случајно одаберете тај град па идете, запутите се тамо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта ја сам човек који се бави електроником, живео у Ваљево мирно и што се каже fino, у неко сретно време, у једном дану на хрватском ратишту је погинуло негде око 20 и нешто Ваљеваца, значи то су све моји другови, значи рат се увукао у наш живот тад 1989-90. је већ почело то, значи 1991-92. тако нешто, не могу више да се сетим свега тога, ја сам тад имао 20 и нешто година, не могу сад да размишљајм о томе и једини разлог за што сам ја отишао тамо то је патриотизам, чист патриотизам кога је негде инспирасо у дубини душе мој авантуризам, ништа више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А у Хрватској, јесте тамо исто добровољно ишли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Него?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Рекао сам значи команда Дринске дивизије, директно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми ово време које сте провели у Зворнику, колико је то укупно времена?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, два-три месеца, више четири месеца, не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За то време колико сте ефективно били учествовали у борбама, а колико да кажем били мимо борби у позадини или како већ то зовете?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам лично у позадини у класичном смислу речи, значи углавном или на линији или радио неке извиђачке послове и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А како је дошло до тога да Вас Вучковић постави за једног командира једног вода ако сте потпуно непознати били приликом тог првог сусрета један другом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Одговорио сам, али нисте ме чули, прекинуо сам Вас извињавам се, значи зато што сам се понашао као неко ко је, као војник озбиљан једноставно, савестан, извршавао што сам извршавао, пазите нисам ја одједном значи нешто је било пре тога, значи неколико акција извршења одређених задатака и тако даље које сам извршио на релативно, није релативно него на квалитетан начин и због тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, јесте чули за нека лица са надимцима Торо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да познато ми је, али не знам ко је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зокс?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И то ми је познато, мислим да тог човека и знам, мислим чак да је добио неку падавицу, тако нека прича је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта да је добио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Неку падавицу ја мислим да је добио, та информација, питао сам једном шта је са тим човеком, био је онако лепушкаст симпатичан, он је био код Нишког или Пиварског, тако нешто. Али смо срели

у неку акцију, значи једном смо се срели и испричали онако, била ми је онако занимљива његова прича, није био глуп оно значи имало се о чему са њим причати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пуфта?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Такође ми је познато, али мислим да није био из наше јединице, не мислим него тврдим чак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, рекли сте у свом исказу оно пре Вучковић Душан него што је направио онај експес, кажете био у «Лазе Лазаревић», побегао па дошао ту, кад је он то био у «Лазе», у ком периоду?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Верујте ми не дозвољавам чињеницама и датумима, али први пут кад сам срео тог човека, значи ја сам имао проблем са њим, то сам рекао морам да се поновим, значи његовом брату, е сад после извеносног времена ја сам добио информацију не лично од њега, неко је причао у јединици близак што се каже јер ту се ипак одвојио неки сталез који ратује, а неки који су мало склони позадини што би се рекло, значи ја сам контактирао само са оним људима који су што се каже били у првим борбеним редовима, тако да не знам тачно ко је све био, е међу тим људима сам чуо информацију да је њега Вучковић Војин одвео за Београд и сместио у болницу «Лазе Лазаревић», та информација је дошла до мене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А је ли пре тога направио неки експес?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Није ми познато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вероватно је, не знам, вероватно је нешто урадио, али верујте ми ја са тим први контакт са тим човеком кад сам имао он је тај контакт је могао да се заврши изузетно, изузетно лоше или по мене или по њега, значи дошло је до тога да смо стајали минут један и други, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо да не понављамо то, то је већ рекао.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам да је ово што одговористе колегиници, да је Ваш боравак у Хрватској и то неко искуство да је то било у ствари то пресудно да Ви тако брзо напредујете, да постанете командир, извиђачки водови су увек елитни, они су увек изложени на првим линијама?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта, не знам ту је нека доза храбрости, младости, авантуризма била очигледна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Оно што ме више занима ту јесте да ли познајете Керкез Драгана?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, ко је он, што је он?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То је човек из Руме, тотално је мислим базначајна прича о свему томе, ја мислим да је једини његов разлог колико се ја сећам боравка на тим просторима, пазите можда нисам упућен у све детаље

вероватно их имате више, нисам био нешто екстра близак са тим човеком, он није имао руке, односно прсте на једној руци и он је све време молио Жућу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И тада?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да му среди да би добио возачку дозволу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И тада?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И тада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам схватио, добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: И то је то, возио је ауто али је тражио да му овај смува и овај му је обећавао нон стоп, е средићу ти, овако и онако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је он нешто, значи био је у Вашој јединици?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ма јесте, али нигде га нисам виђао ни на првој борбеној линији, нити било шта, он је био при самом магацину ту се нешто мувао и то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је он био међу ових 5 људи са вама који су стражарили, патролирали по Козлуку?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он каже да јесте, јуче нам је причао.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, свеједно, можда је отишао са Микцем некад, некад, али ја све ово што твдим овде могу значи да се подвргнем полиграфу и било чему.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он каже да јесте, па је био близак са Фадилом па су разговарали о ситуацији?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Могуће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па га Фадил питао шта ће бити са нама и тако даље.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Могуће је да је он долазио значи са Микцем, јер он је био ближи са њим, на крају крајева они су из Руме обадвојица, значи ја сам неко ко је из Ваљева, који сам одрађивао оно што сам одрађивао, значи знам све детаље, знам где су им стајали аутомати у станици, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како бисте ви.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али са њим конкретно нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево имате искуства разних врста и са разних ратишта, схватио сам да сте дуго ту у Козлуку, како бисте Ви проценили ситуацију безбедносну ситуацију у Козлуку по Козлучане у то време док сте Ви тамо обезбеђивали те људе и то место, како бисте Ви проценили?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Изузетно нормална атмосфера тотално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било по Вама објективне потребе да ти људи напусте своје домове, дакле да они сами напусте своје домове?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Била је нека прича између мене и Фадила да се чак, пошто је тад једина опозициона телевизија у нашој земљи био «Студио Б», да се чак доведу репортери из «Студија Б», да сниме ситуацију у Зворнику и да се то покаже као неки пример да нису Срби звери, значи то је био први, значи кажем искрено мотив свему томе, али на крају крајева да се покаже и да

све то, значи нисмо ми сад хтели да искористимо сад те муслимане тамо па да покажемо па после тога да буде не знам шта, чак да направимо неку причу која ће мало шире да има ширег ефекта. Ако могу да Вам одговорим на то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било неких борби у близини, где су биле у односу на Козлук где су биле прве борбене линије, да ли је било неких напада на село, разумете?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико ја знам, не. Пазите увек постоји ако неко чак и на свадбама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Људи причају да је било провокација, малтене сваке ноћи, пуцање, пушкарање неко и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите сваке ноћи у Зворнику од почетка рата до краја рата, а можда и после рата сигурно једно извесно време је било људи, ја сам гледао пецароше који пуцају у пловак испод моста на Дрини у доба кад је Милошевић већ увељико потписао «Дејтон», а замислите рецимо док је било што се каже у самом жаришту тих дешавања шта је неком опалити по два, три метка, мислим онако без везе, или и страха, немам појма нешто му игра тамо у шуми кад се загледаш у дрво добијеш, тако да сад окарактерисати као неку тамо пуцњаву као борбу, значи то је онда би то био хаос, онда би морали сваки час да трчкарате тамо, вамо, то је немогуће физички извести.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви говористе о томе како је то.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: То вам је реална прича мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро,, говористе о томе како је ту на територији Зворника практично настајала Војска Републике Српске, то је један процес и тако даље, кад би по Вама?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Што се тиче те локације, нисам ја рекао да је ту настајала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, разумемо и у том правцу је и моје питање, кад би то по Вама било, да ли бисте могли то некако временски да определите, Ви ту боравите од краја априла ако Вас добро схватам, па сад да ли бисте могли да кажете после ког времена и после колико времена тамо има сад неких уређених војних власти, уређене команде Дринске бригаде, дивизије или што је већ друго?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мада имате проблема са датумима, али пробајте на овај начин некако то да определите, лоцирате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мој добар пријатељ иначе Ваљевац, мајор Зоран Јовановић, ја мислим да је први човек који је обукао униформу у Зворнику, значи кад се одазвао позиву и то маскирну униформу, тад је још било муслимана у Зворнику, он је ушао у рат као мајор у резервном саставу, а изишао је из рата као мајор у резервном саставу, значи можда сам вам одговорио на то питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте ми одговорили на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није заживела војска док он није.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Између редова значи једноставно човек који је једноставно официр у правом смислу те речи, значи не може да напредује на нормалан начин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Напредовање је нешто друго, ја питам у неком другом правцу. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате Ви неки надимак?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можда Баки?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не Баки, Баки је било неколико, био је један из «Белих орлова», који је носио неко одрење и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки Баки из Ваљева?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па мене су звали Балтазар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Балтазар?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, због свог знања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Баки не, а кога су звали Баки, тог из «Белих орлова»?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Бакија зову сваког другог или трећег, е сад једноставно бојим од тога да ја вама кажем Баки, а тамо су звали неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не у Вашој јединици, у Вашој јединици питам да ли је било?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам можда је и био, врло чест надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што овај сведок Керкез Драган нам је рекао.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Вероватно мисли на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче да каже Жућа нас је одабрао нас петорицу за Козлук, био је заменик командира то кад је Сима отишао, онда је дошао Николић Мирослав, онда је он постао заменик Жуће, били смо ја и Баки, Баки је из Ваљева, па сам ја питала како је његово име, а он каже тешко да вам кажем била су још двојица. После смо ишли само ја и заменик командира.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам ко је уопште заменик командира у тој јединици, јесам био ја близак са Вучковић Војином али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Николић Мирослав, они кажу да је он заменик, он каже то јесте.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: А Микац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микац, Николић Мирослав Микац, је ли он био заменик?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите заменик, заменик командира би требао да буде присутан у неким акцијама а сад он је петљао са папирологијом и он би био као неки рачуновођа, комесат или не знам ни ја шта, по мојој процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има тужилац питања?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја се извињавам само нешто, давно је било значи Керкез је стварно могуће да је био у тој јединици, али ја не могу да се сетим јер са њим лично значи чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па није то нама толико битно, добро. Ајмо тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте учествовали на борбама на Кула Граду, је ли било заробљених, рањених и какав је поступак био са њима ако је било?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, ја сам дошао на дан када је Кула Град у ратном смислу одрађивана, значи дан тај, е сад значи директно у борбама у самом жаришту нисам учествовао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је нешто познато око евентуално заробљавања?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите то је дан кад сам дошао и ту сам видео значи видело се да је нека акција у току, значи то се видело зато што су долазили људи са маскираним лицима значи узимали су ону гараж из тенкова па су се маскирали и тако даље и тако даље, тако да цела та ситуација за мене је била нова. Ја сам се тај дан имплементирао у ту јединицу, а испало је да је та јединица добила назив по човеку који је погинуо на Кула Граду. Могу да кажем да пошто сам остао ту, да ни један од заробљеника није доведен код нас у инжињерију, ето то могу да прецизирам, а да ли је доведен негде другде стварно не бих могао да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали и ако јесте од кога упутство у том смислу кад дође до заробљавања који је даљи поступак, коме треба да се преда и како то иде?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па пазите, нисмо имали писмено обавештење, међутим, могу да наведем пример једног човека који је био заробљен, ја не знам где сам тад био и дошао сам у јединицу и он је био у јединици, значи одмах сам то увидео ту су били припадници «Белих орлова», они су онако више обојени тим партизански филм четничким бојама, значи на том врло су лако малтене и препознавали се и ту је био један заробљеник који може да захвали мени и још двојици што је уопште жив изашао из Зворника, значи неки Исмет Тарабић чини ми се да се звао, изузетно крупан човек, рецимо да вам наведем пример то је један једини човек кога се ја сећам да је доведен у јединицу. Микац, тај Мирослав већ како му је надимак пошто зна да сам ја онако мало озбиљнији што би се рекло, човек се већ знојио мислим иако је крупан човек могу замислити како му је било, рекао је ајде сад сви изиђите да га испитујем ја. Ја сам ушао унутра и рекао сам му, дословце па добро како си се сад нашао овде, па каже дошао сам да видим шта ми је са, то се врло добро сећам, шта ми је са породицом, ја реко шта имаш кога имаш од породице, он каже имам две ћерке, могу да видим слике, значи нико га није малтретирао тако до тад из наше јединице, колико се ја сећам. Значи ја сам дошао ту, он је седео за неким столом онако кожни сто и показао ми ја мислим слике једне или две девојчице и рекао да су они у Шапцу, ја сам рекао ја морам добити неке информације о нечему значи да би могао дејствовати да би те једноставно пустили и пало ми је на памет тад реко ви овде у Зворнику сте имали неко ловачко удружење, ајде ми реко дај две, три адресе где су били ловци да одем и узмем наоружање и на конту тога да, мислим ја седим и причам сам са човеком, и он ми је дао неку адресу тамо и ја сам отишао са још једним другаром, отишли смо до старог моста, узели смо човека који је радио на рампи, на том пункту, ангажовали га значи да оде са нама у претрес, значи отворили смо тај стан насилно, направили записник, нашли наоружање и вратили се и онда сам рекао сад не могу да се сетим да ли Мирославу, сад се више не сећам да ли је он, значи или неком другом да човека нико не дира, јер је у принципу рекао неке битне ствари не знам шта се ту сад прокоментарисало и човек је сутра пуштен преко Дрине, ето што се тиче наводим један пример, то можете на крају крајева мислим да сам запамтио ни презиме човека, па га можете и питати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислио сам се изјасните у смислу да ли сте о том заробљавању извештавали командира, Жућу или некога другога и кад већ није то био заробљеник кога сте Ви заробили него неко други, или је на други начин дошао ту, онда да ли сте о томе известили Жућу и је ли ту било неког проблема, односно да ли сте имали неке друге наредбе, наредбе друге врсте у смислу поступања са заробљеницима?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Схватам шта хоћете да кажете. Ја лично, значи, малтене тврдим да на месту где је била наша јединица лоцирана тамо у инжињерингу, ја се сећам само тог затвореника како је дошао. Значи, мада сам ја ту био врло често присутан, рекао сам како се завршила епизода са тим човеком, жив и здрав је, али не сећам се да је, стварно се не сећам, значи не бих волео да гарантујем па да испадне после да је било ко доведен, поготову малтретиран на било који начин, шиканиран или нешто друго. Јер на крају-крајева да је било тога, ја се извињавам што Вас прекидам, Зворник је ипак мало место, значи ипак је било људи који су имали радио станице и тако даље. Не би се усудили Фадил Бањановић и Мурсада да дођу директно баш ту и да направе тај дијалог с нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте отишли у Челопек код Дома културе после обавештења да је Репић ту побио неке Муслимане, интересује ме ко је све изашао из аута? Рекли сте да Ви нисте, а ко јесте?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам изашао, морам да прецизирам, да ли ће ми овај суд или тужилац или неко од родбине оштећених или шта ја знам, веровати. Нисам изашао из разлога јер делује потчињено, а ја сам стварно избегавао, значи максимално да се нађем на неким местима која су била евентуално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то разумем, него ко је изашао? Била су два аута и ко је изашао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Оног кога се сећам, значи не штетим никога, добро се сећам, значи само Вучковић Војина и Микца, јер сам био с њима у ауту. Можда је неко седео поред мене, али у том тренутку небитан за мене. Да ли ме разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је возио аута? Ко је возио тај ауто где сте Ви били?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, стварно не могу да се сетим. Рекао бих, рекао сам да сам на крају-крајева ја био, немам разлога да кријем. Знам да је било предвече и да смо се сјурили буквално са Црног врха и знам да су били представници, ајде да кажем представници, било је доста тих територијалаца, они су се мало разликовали од нас, носили су оне старе униформе и тако даље са паповкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко из власти да је дошао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Колико сам ја био ту, не, јер ја сам био ту можда неких пола сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте отишли за Скелане, па тамо сте били неколико дана и онда кажете били сте у Србији, па онда одлазите у Зворник. Није битно сад колико је дана, следеће желим да Вас питам. Како сте Ви и на који начин, успоставили сте поново везу у Србији да пређете у Зворник или

сте у Зворник отишли скупа или појединачно или је више вас више дана одлазило, како је то било?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Са Мирославом, имао сам његов број телефона и чуо сам се с њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У том међусобном контакту да ли је било речи о томе да је Вас неко позвао или да поново идете тамо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ону информацију коју сам ја добио од Мирослава, значи он је рекао сачекај још неколико дана, значи у процедури је, сад се ја онако поприлично добро сећам, значи требало ми је неко време да се присетим тих свих ствари. Рекао ми је да он одрађује са Вучковић Војином статус јединице, а пошто је знао у принципу да ја нисам неки човек који ће правити проблеме, он ми је рекао ти можеш да дођеш у принципу већ кад будеш хтео и тако даље, с тим што рецимо после извесног времена у јединицу стиже поприлично велики број људи тако да ја нисам имао више појма ко нам је у јединици а ко није, сећам се само старих људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На питање председнице већа одговорили сте да познајете лице по које је носило надимак Босанац и да се то највероватније ради о Драгићевић Драгутину и да је он био близак са некима из ваше јединице, па ме интересује са киме је био близак, уколико знате његово име или евентуално надимак? Са ким се дружио?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, ја сам Драгићевића виђао у, сад не могу да се сетим, пазите, видите на пример неколико људи да седи испред кафића рецимо али виђате те људе сваки дан кад једете, кад одлазите на ручак, јер ручак је свима исти и тако даље, значи с некима из других јединица, као ја рецимо с овим Зоксом да сам направио чак шта више, да се исправим, два три пута кад-год сам рецимо се видео с њим, попричали и тако даље. Значи, не могу да се сетим, али колико се сећам он је био некако близак јединици, с ким не могу стварно да се сетим с ким је седео јер нисам уопште био у тој, да не кажем, екипи. Значи, ја сам био сасвим на некој другој страни, ако могу тако да кажем. Значи, ја Репића нисам виђао тамо а сазнао сам после информацију рецимо кад је се десило то да је он већ десетак дана тамо у Челопеку и да пије у некој кафани. Значи, ја сам тек после добио ту информацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас питам, дакле, исто питање, исти смисао и за Филиповић Синишу, званог «Лопов», с ким се он дружио пошто је он био у Вашој јединици да ли знате? Мислим дружио оно да је сад више био с неким а мање другима.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим, да ли су њих двојица били интимни у неким погледима, стварно бих морао да извадим из неке архиве, из нафталина што би се рекло, међутим, о том човеку могу да кажем да је био онако живахан у принципу, никад није било неких проблема са њим колико ја знам, ја никад нисам имао ни уопште, онако је био, не знам што су га звали «Лопов», ваљда то је био неки надимак. Не сећам се да је било шта крао, он је с тим надимком дошао, можда нешто у цивилу, не знам стварно, али знам да је био одличан борац и да је ишао међу првима а шта је радио у међувремену и да ли је нешто радио то стварно не могу да вам кажем. Није правио проблема колико ја знам. За Босанца уопште не могу ни да тврдим јер тог човека сам видео неколико пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја не знам шта желите да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро није проблем. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У суштини испричали сте причу, а сада питања па уколико год је могуће краће да одговорите Ви се тако и трудите. Имам још једно питање а то је да објасните што је краће могуће шта се десило то са Симом Богдановићем да су неки отишли, а били су заједно у Вашој јединици?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Сима Богдановић је пропагирао као неку прочетничку оријентацију, неки његов, колико сам ја схватио он је имао неки сан да постане војвода, тако се бар облачио и причао је да са некима и ту се није сложио са Вучковић Војином и онда је била прича ваљда ко хоће са њим нек иде са њим, ко хоће са овим нек остане са овим, он се спаковао и отишао и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре одласка у Зворник да ли је припадао некој политичкој партији, странци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате да питање политичке припадности, не питамо ни окривљене ни сведоке.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па добро ја питам зато што је више пута се дистанцирао – четници, четници па због тога сам питао.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Одговорићу јер немам разлога да кријем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је само на Вама да ли Ви желите?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Никакав проблем није, али да ми допустите да образложим. Значи, био сам припадник, односно припадник учланио сам се у СПО. То је једна била опозициона партија Милошевићу, а зашто бих то крио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А против четника, због тога сам питао.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам против четника из партизанских филмова.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја рекох да повучете питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ишао после исељавања Козлучана, да ли је одлазио у посету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, све је пљачка, све је испричао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли зна одакле су ови, из ког су места ови што су били заробљеници у Дому културе у Челопеку, што их је побио овај?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, стварно не знам ни да су били ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате шта је тих преживелих, шта је било после.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Све што сам сазнао, сазнао сам из новина, да их је било 100, да је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А добор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте из новина молим Вас, само лично шта Ви знате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па помињао је овде неке окривљени помиње надимке неке да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо на крају, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте да сте испитивали једног заробљеника, је ли то било у надлежности јединице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, врло тешко питање, не знам како да Вам одговорим, мислим да сам рекао ток догађаја, а Ви можете закључити сад шта је ту било, пазите ми нисмо имали статут јединице, пазите ја се извињавам, једноставно ја сам дошао ту затекао ситуацију и радио сам што сам мислио да је најбоље, мени нико није рекао Зоране уђи ти и ради то или било шта, само ми је Микац рекао осталима нека се склоне, и да је испитујем човека, ја сам ушао унутра и затворио врата и рекао дај ми две, три адресе да нађем оружје да покажем овима да би те пустио пре, ја морам на основу нечега да те пустим.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, али одакле Вам то искуство и та нормалност у томе да је нормално сада да преузимате значи ту неку полицијску делатност, испитивање?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Извините али ако нешто не урадите, а можете да урадите мислим да је то самим тим грех и ако нисам неки верник, значи морал ми налаже да то урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се неће се чути, према микрофону.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да поновим или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не морате, чуће се.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја морам признати да не разумем. Јуче смо од Драгана Керкеза чули да је он и други да су ишли у претресе, рације и да су налазили муслимане у становима, у подрумима, па Вас питам да ли је то било у надлежности јединице, да ли вам је неко рекао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите да вам кажем нешто, не штитим себе, да штитим себе ја би ракао да патим од амнезије, значи да се не сећам и крај приче.

НАТАША КАНДИЋ: Па нисте баш много рекли.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Рекао сам доста ствари, искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас само конкретно одговоре и питања.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи ако је Вучковић Војин, значи видео у мени одређени профил личности, а нешто се дешавало, значи бојим се да ако се и то дешавало да се крило од мене, ако сам довољно конкретан, значи мени није познато да је Керкез онако да не кажем инвалид човек могао да иде у неко чишћење где се гине 300 пута више него у шуми и тако даље, није ми нормално, можда је он то рекао али ја не знам за то.

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо видели да сте значи имали тај, да сте се бавили ето, били сте у патроли мешовитој у Козлуку, да сте вршили испитивање заробљеника преко њега.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам вршио испитивање заробљеника, о томе се ради значи покушао сам човеку да спасем живот и то сам и урадио на начин који сам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Лепо сте нам овде рекли, онда сам кренуо да га испитујем, то је израз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које питање је сад ту везано.

НАТАША КАНДИЋ: Па шта је било у надлежности, које су све задаци били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да није имао писмене надлежности шта да ради, него се затекао човек и онда је испитао, рекао је да није имао писмено, пошто је дошао у јединицу, то је објаснио све.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам могао да прођем и да кажем баш ме брига, човека би одвели.

НАТАША КАНДИЋ: Онда кажете извиђачка јединица, да ли то значи да сте ишли на терен? Осим поменули сте Шеховић.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите онај ко није способан био у нашој јединици је кувар, а онај који је био способан и имао шлифа да не кажем за то, морам да кажем жаргонски, значи он је радио неке ствари што се тиче борбе саме, значи ако неко иде и рескира свој живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас окрените се према већу и гледајте у монитор кад одговарате да би се чуло. Само кратко одговорите јесте ишли у борбе ви као извиђачки вод?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па поменули сте нам Шеховић да ли сте ишли још негде не у борбе, на терен? Нисам рекла борбе.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не ја нисам био у Шеховићима у борби.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја нисам ишао у Шеховиће у борбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте ишли на неки терен?

НАТАША КАНДИЋ: Не судија, ја сам рекла не, питам терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На неки други терен да ли сте ишли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам то у самом старту објаснио значи онај део који је наша јединица значи одрађивала је било од Ораховца на десну страну према коти 602 и све у дубину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то сте испричали.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро шта спада ту?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам шта желите од мене.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли ту Дрињача, је ли то Ђулићи, Јусићи, је ли то Бошковићи, шта је, који је тај део ја не знам који је тај део ката и то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам погледајте карту, ја стварно не знам сад шта да вам кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесу Вам познати нешто од ових назива села које ја пимињем?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Како да не, то су села која су позната, исто као и нека око Ваљева, али то не значи да сам сад ја морао као припадник неке јединице да будем свуда, значи физички то не бих могао да урадим.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте у неком од ових били негде на терен?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мораћете ми поново.

НАТАША КАНДИЋ: Дрињача јесте ишли у Дрињачу?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Верујте, заборавио сам где налази. Ако је то тамо негде код «Језера», мислим да сам био, пролазио и тако нешто, али можда сам отишао некога да нађем или сам се чуо с неким с радио станицом или тако нешто, али нисам се задржавао јер нисам имао потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите? Колега?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја се извињавам. Ви сте поменули на почетку да сте давали неку изјаву УБПОК-у. Мене интересује да ли је то у вези овога, у вези Зворника, Вашег боравка?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, пре годину дана УБПОК је тражио од ваљевског СУП-а да обезбеде састанак са мном, то је било, ја сам дао изјаву шта сам и где присуствовао на тим теренима, причали смо мало о тим дешавањима и тако даље.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, пре годину дана?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Можда мало детаљније и тако, с тим што сам имао прилике да видим слике рецимо неких људи јер ме стварно издало сећање, чак сам замолио те људе да ми мало помогну.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су то слике ових оптужених овде неки са главног претреса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо после кад се окрене сведок.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Молим?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су Вам показивали слике оптужених са овог главног претреса?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јесу. Пазите, оптужених ја се извињавам. Они мени нису рекли да су оптужени, они су мени показивали слике и рекли да ли се ти сећаш овога, овога, овога. Ја сам то одговарао колико се сећам, чак на једном месту сам погрешно па сам се после исправио, они су се насмејали кад сам се сетио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала. Ви сте у једном тренутку, сад да мало се вратимо на оно што сте говорили о Козлуку па само да Вас подсетим. У једном тренутку кажете док сте ишли ноћу у тим мешовитим патролама чак сте чули и репетирање пушака са прозора на вас?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да. Чак се сећам и улица, не знам тачно како се зове улица, али то су ствари које се не заборављају.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То у Козлуку се дешава?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја се извињавам. То је била патрола мешовита један према три од којих је један био Србин, а двојица Муслимана, у којој сам ја баш био ту.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колега Крстајић Вас је питао колико је било ту релативно опасно око тог Козлука, па Ви сте нешто почели да причате али нисте завршили. Колико је та линија фронта од Козлука ту удаљена где се пуцало, где сте ишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да није било, да уопште није било борби.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, рекао је да није било борби у Козлуку, али ја питам колика је линија фронта од Козлука тамо према муслиманском делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то смо питали, рекао је да није била.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да није било никакве опасности бар једно ајде да кажем 5-6 километара одатле, ништа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: 5-6 километара?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па минимум. Пазите, то су брда сад, да ли гледамо одозго или.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, ипак је било 5-6 километара неке гужве тамо са Муслиманима?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, нисам то рекао. Ја кажем 5, 6 километара, значи ја сам имао ситуација, значи ви имате брдо једно које је рецимо при самом врху, значи немате километар можда разлике, али кад пуца човек са друге стране чини вам се да је то пуцано на 10 км.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Док сте Ви били тамо на том терену горе на том подручју где су те операције, где сте извиђали.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, изнад Козлука нисам био.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не, сад друго Вас нешто питам. Не питам Вас сад за Козлук. Је ли било случајева да бежи народ од рата са српске и са муслиманске стране из села, јел' долазе избеглице? Да ли је било или није било, да не ширимо, сад смо већ пред крај, уморни смо?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Значи, нисам приметио тако нешто, с обзиром да је град кад сам дошао ионако је био празан.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не, не говорим о граду већ околи, та села, линија та?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, биле су приче да постоје коридори и да ноћу рецимо иде муслимански живаљ према Тузли рецимо, из Сребренице, и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Срби ка Зворнику јесу ли долазиле избеглице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Срби ка Зворнику мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Зворник?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Из подручја Тузле, из подручја Живиница, из Калесије, из овога, из онога? Разне приче смо овде чули?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, не могу вам прецизно одговорити на ово питање, значи да сам чуо док сам ја био ту да прође неки контингент од неколико аутобуса организовано, чини ми се да нисам чуо. Значи, чини ми се да нисам чуо, али је вероватно било таквих случајева, мислим бар су људи бежали на све стране како су могли и како су се сналазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули да је било на хиљаде српских избеглица у Зворнику у периоду април-мај.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Како су они дошли ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма јесте ли их видели?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ми питамо јел' било народа, побегло одатле, то питамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели избеглице?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам рекао рецимо да је било крајишника, не знам ни ја тачно колико, али нисам разумео питање господина да ли сам ја видео рецимо организован превоз. Не нисам видео, али је чињеница да се град у року од једно два месеца буквално напунио. Значи, буквално напунио, да је било масовно улажење у станове, нису имали где да спавају и тако даље. Одакле су дошли, ја стварно не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Сведок је помињао да је у једној, односно у пар прилика причао са тим неким Зоксом, па ако би могао да да неки краћи опис, да каже којих је година био, како је изгледао?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па то је био млађи момак онако лепушкаст, нижи од мене и причали смо о неким стварима, о експлозивима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је био, да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да ли је Крагујевац или Краљево или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био црн, плав, мршав, дебео, тога да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Онако витак момак што би се рекло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Витак? Добро. Хоћете да устанете сви оптужени.

Констатује се да се сведок окренуо према оптуженима у судници.

Да ли познајете некога од тих људи што стоје?

Констатује се да сведок показује на Филиповић Синишу кад је рекао да је то Филиповић, на Драгићевић Драгутина, за кога каже да је Босанац, а показује и на оптуженог Поповић Бранка, рекавши да му је познат.

Рекли сте из тог периода или како?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Човек ми је познат, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Да га је видео у Зворнику.

Колико сте имали трошкове за долазак из Ваљева и назад? Изволите, нисам видела да се још неко јавља.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Обзиром да на ово што је на платној листи написано напомена да се пошаље Вама плата кући у мају месецу, где сте Ви били кад се извлачила јединица, добровољно, не добровољно, организовано, неорганизовано, није битно. Где сте били јер да сте били у Зворнику вероватно би Вам плата била исплаћена?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Знате шта, ја Вам причам поново причу. Значи, у јединици је постојала нека прича да неке плате нису исплаћене. Значи, мене новац није интересовао. Значи, једноставно и нисам улазио у детаље да ли је неко покушавао да ми га уручи, да ли није и тако даље, а где сам се налазио, налазио сам се значи у Скеланима па у Ваљеву ако мислите о томе. Значи, ја сам отишао са наоружањем из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са јединицом, нисте сами?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Са јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са јединицом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па не знам колико је људи сад било, врло је дискутабилно причати шта је вод, шта је јединица, шта је, али мора некако да се то разграничи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сам Вас добро разумео да је Вас Жућа упутио у Шековиће на разговор кад сте се налазили тренутно у Козлуку у патроли?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, ја сам био, не могу да се сетим да ли позван или сам се случајно нашао испред Стандарда, значи била је ноћ и он ми је рекао хитно да идем у Шековиће, значи да се спрема нека акција и да идем тамо да примим инструкције и то сам и урадио.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли је нека патрола била у то време у Козлуку?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не у Козлуку, у Шековиће. А у Козлуку не знам стварно. Нисам ја једини, јер не бих могао физички да издржим. Ја сам рекао рецимо пре убиства доктора Видовића, ја три дана нисам спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је још патрола? Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекосте, кад сте се вратили за једно 4-5 дана, у Козлуку сте видели да је народ исељен.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, присуствовао, то је било у сред бела дана кад сам дошао и то је био хаос.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А реците ми, није Козлук на путу и Шековића?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, мени је неко јавио, значи да се дешава нешто у Козлуку. Ја сам отишао зато што сам сматрао на неки начин одговоран јер сам седео са.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је ових 5 дана, 4-5 дана пребачена јединица по основу примљених задатака и договора у Шековићима?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам разумео питање, ја се извињавам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте отишли на договоре, били сте у Шековићима 4, 5 дана, а да ли је у тих 4, 5 дана по примљеном задатку јединица прешла да има извршење тих задатака, Ваша јединица?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја мислим да је у року од 2 дана одмах стационирана у неки тамо, не знам како се звало горе од Ораховца па до, да ли су је звали бараке, не знам ни ја шта.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, то ми је требало само да је значи јединица је изашла у оквиру тих 4, 5 дана. Е сад да ли можете одредити?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Јер ја сам то сазнање, значи што сам добио инструкције одмах известио команданта јер то је требало да буде сутра или прекосутра акција, можда то и сутра чак отишла горе, не могу да се сетим али врло брзо.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли можете одредити кад је брачни пар Бањановића био код вас у инжињерингу на неким договорима? Је ли то био мај, јун, да ли је то било пре Вашег одласка из Зворника, после кад сте се вратили, кад је то отприлике било?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не знам, не могу да се сетим тачно. Било је лепо време, тога се добро сећам, дошли су људи, био је сунчан дан. Ја сам питао ко су ови, они су рекли то су ти и ти и ја сам већ сутрадан или прекосутра са Жућом први пут и са неколико људи отишао од чега је један одмах почео да прави проблеме и њега смо удаљили.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: И сад једно питање. Кад сте добили, Микац је дошао горе на положај на Црном врху, обавестио вас је да има проблема да је направио Репић проблеме, ви седате у двоја кола, по четворо, петоро, није битно, не знате ни ко је возач. Ви сте у колима са Жућом, јел' тако?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, у колима са Жућом и са Микицом.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Е сад молим Вас само прецизно и јасно. Да ли сте се успут до Дома културе било где зауставили и којим поводом?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: 99% сам сигуран да нисам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да нисте, него сте право код Дома културе да видите шта је то?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Али ово се повлачи овако, не повлачи него не знам, нисам сигуран али 99% посто мислим да нисам јер смо и одозго возили сачувај боже.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И последње питање. Кад сте, како кажете, разговарали с овим заробљеником једним кога сте после пустили да пређе, да ли је та информација безбедносног карактера било коме пренешена?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Молим?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је било коме пренешена у оквиру ТО, војске?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Па коме да је пренесем?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па СУП-у, овој општини, Територијалној одбрани, војсци, било коме да ли је пренешена, да ли сте имали праксу да пренесете такву информацију?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите сад ово. Ја сам урадио то што сам урадио. Е сад, то је мени било битно, ни на крај памети ми није било, немојте ме погрешно схватити, значи да идем да обавештавам СУП у Зворнику или не знам ни ја Територијалну одбрану или војну полицију шта се у међувремену десило кад је то град у који не може да прође три минута а да не опали метак. Да ли неко шелучи, да ли је неко неког убио, да ли не знам ни ја како, значи то је таква атмосфера. Значи, ја сам урадио то што сам урадио и иза тога стојим.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сад предочити изјаву сведока Вучковић Војина. Он каже да везано за ово питање, каже да је његов брат у Челопеку два пута направио проблем, али раније проблем су правили још неки људи из Челопека, неки Марко «Лопов» који је ишао на бину и пуцао по људима, неки територијалац. Јесте ли чули да постоји неки Марко «Лопов»?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Можда је било у интересу истраге, али не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда каже.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ја сам једном, ја се извињавам, се вратио у ту кафану тамо у Челопеку, значи то је негде врло близу то место. Мислим да није било те кафане да не би ни било свега тога и кад сам ушао унутра неког сам тражио, не могу да се сетим, ноћ је била, значи кад сам ушао ја сам после 5 секунди изашао. Значи, таква је атмосфера била унутра, значи тотално небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас сад, даље Вам предочавам шта говори Жућа. Каже када га је Марко звао да дође то је било први пут кад је ишао његов брат, пуцао је на 17 људи које је побио и не зна колико је ранио и не

може да се изјасни да ли је то било 28. јуна кад му је неко радио везом из Стандарда јавио преко мотороле и он каже долази тамо, тражи Марка, каже му да је Марко у граду и да је његов брат направио проблем и онда прича да му је Марко рекао да је његов брат још увек код кафане у Челопеку, да је побио неке цивиле и да се иживљавао, а онда каже да је дошао у Дом културе и да је био са њим и Мија Павловић. Кад је дошао у Челопек да је видео брата дрогираног од пића како седи испред кафане Драгана Јовановића.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Могуће. Пазите, ја нисам ишао у ту кафану, али претпостављам да је то та кафана одакле је, тај ћумез, како бих га назвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кафана је одмах ту преко пута. Јесте ли видели да седи Репић испред кафане?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Нисам знао да ту има кафана преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којој Ви кафани причате?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, ја колико знам, значи кад сам ја долазио, ту је једна зграда била, неке сиве, зелене или тако нешто, боје, значи ту сам се ја зауставио са аутом, ту је вероватно негде иза, ја нисам излазио нити ме интересовало, значи само нисам желео да видим лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ту где сте седели у колима да ли се види кафана?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Кафана је ту негде. Пазите, колико мене сећање служи, значи за кафану треба да се иде неким споредним путем једно 500 метара тамо лево десно и да се дође у неку кућу која је проглашена као кафана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, они причају сви о другој кафани која је код неког Драгутина Јовановића, звали се «Јединица» и била је ту баш преко пута Дома, поред Дома?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли се сећате да је био Мија Павловић са Вама?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Пазите, не сећам се, могуће да је био јер он се увек врзмао ту где је Жућа, да не кажем у задње време је кад се он прогласио као самозвани заменик команданта, значи мислим да је ту ето јурио неку близину са Жућом, али могуће да је био, али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви са Жућом директно долазите са Црног врха?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Да, као Вас да гледам, значи ми седимо, сумрак је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али кажете 99% се сећате, мислите да нисте свраћали?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Мислим да нисмо, али кажем Вам то нека остане да нисам сигуран једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико сте имали трошкове за долазак у суд?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Не, не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок не тражи трошкове за долазак у суд.

Хвала Вам што сте дошли. Можете да идете.

Довршено.

СВЕДОК ЗОРАН МАТИЋ: Још једно само питање. Ја се надам да сам неки свој исказ дао и да нећу бити поново позиван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Што се нашег већа тиче, не.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида и исти ће се наставити 28.11.2007. године с почетком у 9,30 часова.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Имам ја нешто судија извините. Па не ја сам се јавио, нисте ме чули. Извините заиста што сад на крају овог напорног дана ћу вам узети два минута. Ја бих волио да Ви нама браниоцима објасните ово питање да ли се ове изјаве против ових лица која се доводе као сведоци по Вашем налогу узимају. То је значи усред главног претреса се узимају изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ми смо као браниоци чини ми се, ускраћени да учествујемо у поступку који се зове истрага ако се та лица саслушавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, одговор је не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па како ћемо ми добити исказе тих лица која сваки дан ево дефилију на главном претресу а ми не можемо да пратимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такве исказе ја не бих ни користила верујте. Исказе не можемо ни користити.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Неко их користи, ја не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја их не користим. Питање сте мени упутили, ја сам рекла нити знам ко их зове, нити их зове по налогу већа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија извините, али ја мислим да смо ми као браниоци заиста у незавидном положају у том правцу. Прво Ви имате добру праксу у последње време кад добијете неки нови документ или доказ нама то доставите, јел' тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није у последње време него испочетка.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја сам очекивао да ћемо ми добити и изјаве ових лица која су очито од стране УБПОК-а пресирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам, ја нешто што немам не могу да вам доставим.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па ја бих Вас замолио да дате налог тужиоцу да се изјасни да ли је по његовом захтеву и да те изјаве достави да ми имамо увид и на време да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немам ја шта да налажем, тужилац може да каже, али те изјаве свеједно и да ми достави ја то не бих користила. Према томе, ако је по његовом, ја не знам по чијем је захтеву.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па како, видите предочавају фотографије оптужених усред поступка, главног претреса људима тамо, а ми не учествујемо у томе као браниоци нити имамо могућности да проверимо то. Нама се само сервирају људи као сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тужилац нешто да одговори?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам ништа заиста да кажем. Ако је сведок вероватно погрешно у времену. Ако је сведок вероватно погрешно у времену и тако даље када је реч било о откривању уопште овог кривичног дела и починиоца тада су саслушавани, тада је постојао УБПОК. Дакле, ми уопште не радимо са УБПОК-ом, ми имамо посебну службу за откривање ратних злочина, значи од 2003. године када је основано наше тужилаштво, формирана је та служба и ми функционишемо преко, ми тако да заиста немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нити имам изјаве нити сам тражила.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Чекајте, јучерашњи сведок је рекао да је током прошле године давао изјаву. Добро, они организацијски не морају и ја зовем УБПОК, немам појма, сваки дан се мењају како се зову. Значи, немојте формално колега да ово, ако располажете са тим изјавама изволите доставите их и нама. Ви постављате данас питање из којих ја могу заиста закључити да Ви имате неке изјаве које ми немамо и чак и предочавате неке ствари. Циљано питате на неке детаље које ми немамо и ја мислим да то није коректно и да овај поступак води једном нефер поступку према оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли сте завршили?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је заиста Ваше мишљење и ја немам ништа да додам. Оно само за себе говори.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА